

AVE MARIA

AVE MARIA

published monthly by

**The Slovene
Franciscan Fathers,
LEMONT, ILLINOIS**

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

□

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

□

**Management —
Upravništvo
AVE MARIA
P. O. Box 608,
Lemont, Ill.
Telephone: Lemont 494**

□

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNİK VELIKE MISLI
MISIЈONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GO LISTA, NISO VRZENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RAI
ŠTUDIRALI, PA IMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMES.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM STUDENTOM.

A V E M A R I A

Aprilova številka 1940—

—Letnik XXXII.

NJIHOVA POTA K MATERI

HELENA-REGINA MOST.

HELENA Most je bila eden tistih otrok, ki duševno hitro dozore, pa zato telesno prej usahnejo. Rodila se je uglednim protestantskim staršem jul. 1883. Njena mati je bila sicer verna in pobožna žena, a po svoje. Tako je vzgajala tudi svojo Helenco. Vsak večer ji je sklenila rokci in molila z njo kratko, pa jedrnato molitev "Ljubi Oče, Amen!" Umrla je ko je bilo Helenci 10 let.

Po dveletni bolj vojaški vzgoji v nekem internatu, je prišla k neki vdovi, pri kateri je začela s polnimi požirki srkati zlato prostost. Njena strast je bila branje. Brala je vsevsprek, kar ji je prišlo v roke, dovoljeno in nedovoljeno. Videč, da takozvani genialni duhovi, katerih dela je najbolj strastno požirala, več ne verujejo v božanstvo Kristusovo, je mislila, da tudi ona ne sme, če hoče biti genialna, kar je vsekako hotela. Polagoma je opustila še molitev, celo tisto kratko večerno molitev in postala brezverka.

Da bi docela ne propadla, so jo sorodniki dali v skrbno in nadzorstvo starejši omoženi sestri, ki je bila verna. Toda preden jo je mogla privedi nazaj na verska pota, je sestra smrtno obolela in kmalu nato umrla. Ko so Helenci med njeno boleznijo

prigovarjali, naj išče v Bogu tolažbe in moči, se jih je otresala z besedami: "Kaj neki naj on pomaga!" Sesterna smrt jo je pa tako pretresla, da se je vrnila nazaj k Bogu. Toda njena vera je bila zgolj naravna. Krščanstvo, kateregakoli veroizpovedanja, je sovražila, posebno še vsak verski ali cerkveni: moraš. Nekoč sta z neko prijateljico obiskali katoliško cerkev, da bi se pošteno nasmejali katoliškemu praznoverju. Bila je ravno peta sv. maša. A vsaj Helenci ni šlo na smeh. Naravnost uživala je lepoto mašnih obredov. In ko je zvonček verne opozoril naj pokleknejo, da počaste pričujočega Boga, je tudi ona nehote in nevede kdaj zdrknila na kolena in klečala kot drugi. Ko sta po sv. maši prišli iz cerkve, je Helenca šepnila prijateljici: "Ti, to pa ni bilo za smeh!"

To je bil prvi klic božji. Ni mu zamašila ušes. Še večkrat je potem sama prišla v katoliško cerkev, da ga čuje morda še glasneje. A na kak prestop v katoliško cerkev takrat še zdaleka ni mislila. Vedno jo je bilo še samo navdušenje za naravno vero. Hkrati je bila takrat navdušena socialistinja in je zlagala bojevite revolucionarne pesmi. Toda odmev božjega klica je postajal glasnejši. Neredko se je v svoji sobi vrgla na kolena in drhteče zaprosila: "Gospod naj spoznam resnico!" Segla je tudi po sv. pismu, ki ji je bila nekdanj ena najbolj zasovražanih knjig.

Na učiteljski pripravnici v Berlinu ji je

neka katoliška Poljakinja dala še katoliški katekizem. Ta ji je odprl oči, da je videla, kje je resnica. "Kot sonce izza gora", piše, je luč resnice začela svitati mojemu duhu, vedno močnejša, vedno svetlejša, pa tako tajinstveno veličastna . . . Pred mojimi očmi se je začela dvigati mogočna duhovna zgradba v svoji bajni veličastnosti, ki jo je Jezus Kristus pozidal na skalo. Tu sta se stikala kamen s kamnom, verska resnica z versko resnico v nepojmljivo edinstveno harmonično celoto. Tu mi je bil naenkrat jasen skrivnostni polen nauk, ki se mi je v protestantizmu zdel le votel glas . . ." Ko je začela moliti še Zdravomarijo, je milost postala zmagovita. Na praznik Marije Pomocnice 24. maja 1901 je v Berlinu prestopila v katoliško cerkev.

Šest let je potem ostala še med svetom, vsa blažena v katoliški veri in cerkvi. "Blagor mu," piše, "kdor je v Cerkvi zrasel in se od malega naslajal ob njenem bogastvu. Blagor pa tudi onemu, ki po dolgem iskanju našel in je kot zoreč ali dozorel človek prvič okusil polnost njenih milosti!" L. 1907 je stopila v red dominikank, kjer je sveto umrla 4. nov. 1914.

JANEZ MARIJA VERWEYEN.

Tudi Janez Marija Verweyen ni konvertit v strogem pomenu besede. Rojen je bil v katoliški veri in cerkvi l. 1883 in tudi vzgojen. Celo globoko verno in pobožno mater je imel, ki bi ga bila rada enkrat kot novomašnika gledala pred oltarjem. Že ji je vstajala zarja njegove nove maše. Kajti Janez Marija je šel po zvršenih srednjih šolah v semenišče. A se ni čutil poklicanega za duhovski stan. Izpregel je in odšel na vseučilišče, kjer je zgubil vero. Postal je monist in kot tak ateist. Po zvršenih študijah je kot vseučiliški profesor modroslovja tudi svoje slušatelje v tem duhu vzgajal.

Zadovoljil ga ta mrki nauk nikoli ni.

Nekega domotožja po zgubljeni veri ni mogel nikoli prikriti. Zato tudi ni dolgo ostal monist-materialist. Kmalu je začel oznanjati nek nadčutni svet. Pridružil se je takozvanim teozofom, ki iščejo stika z nadčutnim svetom in Bogom samim. Delajo pa to na svojo pest, brez posredovanja kake veroizpovedi ali cerkve. Pa tudi teozofizem mu ni rešil njegovih ugank. Nekakega cerkvenega elementa in zakramentalne pobožnosti je pogrešal v njem.

Ker kake take versko-modroslovne mešanice ni našel, se je oklenil starokatolicizma, ki se mu je zdel nekaka liberalno-katoliška cerkev. Postal je celo starokatoliški duhovnik in poslujoči škof te sekte. Kake utehe svojemu duhu in srcu je pa seveda tudi tam zastonj iskal. Po mnogih bojih in sedlanju se je vrnil nazaj v cerkev svoje mladosti. Na svečnico l. 1936 mu je zopet zasvetila luč prave vere. Poln hvaležnosti za to milost je napisal knjigo o Kristusu, v kateri pretresljivo opisuje svoje boje z valovi življenja, preden je po milosti božji zopet dosegel skalo, ki je Kristus. Tako-le piše o njem:

"Vse čase preganjan in zasramovan, pa tudi ljubljen, češčen in moljen je Kristus edini resnični "mirni tečaj" v bežnem vrvežu zgodovine. Tu do legendarne osebnosti izmaličen, tam samo kot vzvišen človeški vzor priznan, je Jezus Kristus za živo vernega zgodovinska, nadzgodovinska Resnica — danes in včeraj in vekomaj . . . Danes kot nekdanj je Jezus Kristus postavljen v padec mnogim in v znamenje kateremu se nasprotuje." Nato opisuje današnje satanske boje proti Kristusu in na drugi strani plamenečo ljubezen milijonov do njega. Nato sklene: "Nazaj k celemu Kristusu, ki je središče svetovne zgodovine, vir resnično vselega, vsestransko krepkega zakramentalno hranjenega človeškega rodu." Pa tudi nazaj k "na Jezusu Kristusu pozidani in na skali, ki je Peter temelječi edini, sveti, ka-

toliški in apostolski cerkvi!"

Le en tucat izmed stotin, da tisočev konvertitov smo spremljali na njihovi trnjevi poti v naročje matere cerkve. In še križevo pot teh smo zelo zelo skrajšali. Pa nam li ni pri vsakem nekaj reklo: "Presrečni rojen otrok matere cerkve, tebi so bile vse te mesta naravnost krvave žrtve prihranjene. Ali se zavedaš te velike milosti in si Bogu hvaležen zanjo?"

Da, to nam vsak konvertit pridiga. Naj ne pridiga gluham ušesom. Čim bolj si sile teme pod različnimi firmami prizadevajo nas iztrgati iz naročja matere cerkve in nas oropati prave vere, v katerih smo se rodili in bili vzgojeni, tem tesneje se ju oklenimo. Otrok se nikdar strastneje ne oklene drage mamice kot takrat, ko ga tujec vabi v svoje naročje. Tako storimo tudi mi. To bodi naš odgovor na vse še tako mamljive vabe apostolov teme.

To pa še ni vse, kar nam imajo konvertiti povedati. Še marsikaj drugega važnega in koristnega zvemo od njih. Med drugim to, da so rojeni katoličani onim, ki s solzami iščejo mater, lahko svetilnik, ali pa strašilo. Dobri katoličani, ki po veri in iz vere žive, so jim svetilnik, ki jim na razburkanem morju kaže pravo pot v mirni pristan. Slabi katoličani pa so zanje strašilo, ki jim zastavlja pot, če jih morda znova ne spelje na kriva pota, proč od iskane resnice, kateri so bili že tako blizu, ali vsaj v pravi smeri do nje. Izjave mnogih konvertitov nam to potrjujejo.

O, ko bi katoličani malo bolj na to mislili, zlasti tam, kjer žive in se gibljejo sredi nekatoličanov in modernih poganov, kot v Ameriki. Kaki vspešni apostoli bi lahko bili za neštete bogoiskatelje v tej velikanski armadi novodobnih poganov, ki šteje najmanj 60 milijonov ljudi. In v 40 milijonski armadi krščanskih drugovercev, koliko je ta takih, ki iščejo prave matere cerkve. Našli bi jo, vsaj mnogo prej bi jo našli, če bi

jim njeni otroci, vsi prežeti njenega duha in čuteči z njo, kazali pot k njej.

Zavedajte se tega vi, ki se na svojih potih, pri svojem delu dan za dnem gibljete v družbi takih. Ne zatajujte svoje vere, ne skrivajte je, živite po njej, bodite njena živa podoba, pa bote njena najvspešnejša reklama. A kaj pravim reklama! To je preprostaški izraz za to. Njeni apostoli, blagovestniki bote. Z lučjo lepega zgleda bote takim prepričevalnejše pridigali, da je vaša vera in Cerkev prava, kot vse knjige, v katerih dotični iščejo resnice. Saj so po izjavi nekoga francoskega pisatelja kristjani, ki iz vere žive edino sv. pismo, ki ga posvetni ljudje danes še bero.

Ljudje, tudi verni in Cerkvi udani, radi ponavljajo tisto znano rečenico: Po duhovnikih vera gori in doli. Ne rečem, da to ni res. A je vprašanje, če ni prav tako res: Po vernikih vera gori in doli. Če se ti za take izdajajo in so tudi, jim drugoverce, ki iščejo resnice ni treba veliko dokazovati, da sta njihova vera in cerkev pravi. Kajti njih življenje prepričevalneje govori kot usta. Ako je pa njih življenje v nasprotju z vero in cerkvijo, o katerih trdijo, da sta edino pravi, bodo drugoverci zopet več zgledu verjeli kot bahavim besedam. In take pridigarje dobrih kot slabih zgledov imajo vedno pred seboj, med tem ko duhovnikov ne. Zato naj le tudi nase obračajo: Po vernikih vera gori in doli!

Naj tedaj sveti naša luč pred ljudmi, ki še tavajo v temi ter koprneče iščejo matere in število takih, ki jo bodo našli, se bo podeseterilo. Konvertiti so elitni, izbrani katoličani. Eden odvaga tucat mlačnih rojenih katoličanov in nič koliko tucatov katoliških odpadnikov. Pa še na to ne pozabite, da kdor je eni sami duši pomagal k luči resnice, ni zastonj živel.

P. Hugo, Rocno pri Ljubljani

SVETI OČE GOVORE

P. Benigen

OKROŽNICA PAPEŽA PIJA XII. ŠKOFOM ZED. DRŽAV AMERIKE OB 150 LETNICI USTANOVITVI ŠKOFIJSKE OBLASTI.

SVETO vašo radost želeč povišati se v duhu podamo preko širnega morja k vam, ko obhajate s svojimi verniki 150 letnico ustanovitve prve škofije v Zed. državah Amerike. In to storimo z velikim veseljem, ker nam daje ta mila in draga spominska svečanost priliko, da očitno izrazimo svoje spoštovanje in dobrohotnost mladeniškemu, čvrstemu in slavnemu ameriškemu ljudstvu.

Kdor prelista vašo zgodovino in premisli vzroke tega, kar se je dovršilo, lahko spozna, da nima sveta vera malih zaslug za tolik napredek in blagostanje, ki se ga zdaj veseli vaša dežela.

Res je, da vera predvsem dela s svojimi postavami in ustanovami za večno srečo ljudi, vendar se ne more tajiti, da obenem oblagodarja tudi zemeljsko življenje s tolikimi dobrotami, da ne more z večjimi in če bi bil njen poglavitni namen osrečevati ljudi za kratko dobo ko bivajo na svetu.

WASHINGTON IN CARROLL

Z veseljem se spominjamo zgodovinskega dogodka. Ko je papež Pij VI. vam dal prvega škofa Amerikanca Johna Carrolla s sedežem v Baltimoru, je bilo v vaši deželi še malo katoličanov. Tudi v političnem oziru so bile Zed. dražajve v nevarnem položaju. Dolga vojska je spraznila zakladnico, obrt je pešala in državljanji so bili obubožani in razdeljeni v stranke. V tem usodepolnem in nevarnem položaju je nastopil slavni Jurij Washington. S svojo srčnostjo in razumnostjo je uredil zavožene razmere. Bil je iskren prijatelj baltimorskega škofa. Tako sta bila oba: oče Zed. držav in pijonirski škof Cerkev v deželi, ki je nam tako mila in draga, tesno povezana s prijateljstvom. V resnici prelepa slika za naslednike, nauk vsem poznejšim rodovom in dokaz, da je spo-

štovanje do Kristusove vere sveto in trdno načelo Amerikancev, ki dobro vedo, da je ona podlaga in vir blagostanja in napredka.

ZUNANJE PREGANJANJE BILO V POMOČ CERKVI V ZED. DRŽAVAH

Več je vzrokov, da se je katoliška Cerkev tako razširila v vaši deželi. Eden tak vzrok je vreden, da ga omenimo. Številni duhovniki so bili prisiljeni, da so pribežali k vam iz dežel, kjer je divjalo preganjanje katoličanov. Ti so bili dobrodošla pomoč škofu Carroll-u, ki so s svojim sodelovanjem v duhovski službi sejali dragoceno seme, da je obrodilo obilo sadu čednosti. Nekateri izmed njih so pozneje postali škofje in so s tem imeli še bolj slaven delež pri napredku katoliške Cerkev. In tako se je zgodilo kakor nas zgodovina vedno in vedno uči, da je gorečnost apostolov, utrjena v nepremagljivi veri in odkritosrčni ljubezni v njih srcih, premagala viharje preganjanja in jih vodila širom sveta, da so še drugod oznanjali evangelij Kristusov in širili njegovo kraljestvo.

Ob stolnici katoliške Cerkev v Zed. državah, ki zdaj razveseljuje vaša srca, je papež Leon XIII., blagega spomina, v pismu "Longinua Oceani — čez daljni ocean", opozoril na ta dogodek, dodal pregled razvoja Cerkev v Ameriki in nekatera opomina in navodila, ki razodevajo njegovo očetovsko modrost in dobrohotnost.

VIDEN PORAST

O čemer je Naš slavni prednik tako dobro pisal, je vredno, da o tem ponovno premišljujemo. V zadnjih petdesetih letih ni pešala Cerkev v svojem toku, temveč je razširila svoj vpliv še na večja polja in pomnožila število svojih članov. V vaši deželi namreč prevladuje živahno življenje, ki se je z milostjo Svetega Duha, razcvetalo v svetišču vaših src; verniki polnijo vaše cerkve; zbirajo se pri obhajilni mizi prejemajoč kruh angelski, hrano močnih; duhovne vaje svetega Ignacija se vrše z veliko pobožnostjo v domih duhovnih vaj; in mnogi, sledeč božjemu klicu k vzorom popolnejšega življenja, vstopajo v duhovski in redovni stan.

V tem času je v Zed. državah 19 cerkvenih okrajin, 115 škofij, blizu 200 semenišč in

nešteto cerkva, župnijskih in višjih šol, kolegijev, bolnišnic, zavetišč in samostanov.

Razumljivo je tedaj, da obiskovalci iz drugih dežel občudujejo organizacijo in ustroj, ki vodi vaše razne šole, velikodušnost vernikov od katerih zavise in skrb voditeljev, s katero jih čuvajo in nanje pazijo. Iz teh šol prihaja armada državljanov, junaških po srcu in duhu, ki so po svojem spoštovanju do božjih in človeških postav v resnici moč in cvet in čast Cerkvi in državi.

Misijonske družbe, zlasti družba za razširjenje vere, so dobro zastavljene in delovne, vzorne po molitvi, miloščini in drugih činih kot oznanovalke evangelija, nesoč zastavo križa v dežele nevernikov.

V zvezi s tem moramo omeniti in javno pohvaliti ona misijonska podjetja, lastna prav vašemu narodu, ki goreče in čvrsto delajo za večje razširjenje katoliške vere. To so: The Catholic Church Extension Society, organizacija odlična po svojem dobrotelju; The Catholic Near East Welfare Association, ki oskrbuje pomoč kristjanom na vzhodu; Indijanski in Zamorski misijoni, družba potrjena po tretjem baltimorskem zboru, katero tudi Mi potrdimo in priporočamo, ker je bila ustanovljena za prav posebno dobrodelnost v prid vašim sodržavljanom.

DOBROHOTNOST DO ZAMORCEV

Izjavljamo, da čutimo prav očetovsko naklonjenost, brezdvomno navdihnjeno iz nebes, do Zamorcev, bivajočih med vami; vemo da potrebujejo posebno oskrbo in pobudo glede vere in vzgoje, katero tudi gotovo zaslužijo. Zato kličemo obilico božjega blagoslova in dejanskega uspeha za one, ki so posvetili svojo velikodušno delo v korist Zamorcem. Dalje, da se bolj dostojna zahvala izkazuje Bogu za neprecenljivi dar prave vere, ki jo dajejo vaši rojaki s tem, ker so vneti za trudapolna podjetja, ker oskrbujejo misijonarjem številne novice, katerih sposobnost za misijonske napore, nepremagljiva krotkost in srčnost v plemenitem delu za kraljestvo Kristusovo, zasluži, da jo občuduje svet in jo bo nebo venčalo z služnim plačilom.

Nič manj živahno se dela med vami za dobrobit vernikom v vaših lastnih krajih. Ima-

te modro urejene škofijske dobrotelne organizacije, za katere delajo župniki in redovni zavodi, da morejo dobivati ubogi in bolni pomoč v svojih potrebah. Pri tej tako važni skrbi gledate z očmi vere Kristusa samega v ubogih in trpečih članih, skrivnostnega telesa predbrotljivega Odrešenika.

POHVALA NEDUHOVNIKOM IN DUHOVNIKOM

Predolg bi bil imenik, ako bi našli vse zveze in družbe med verniki, naj omenimo vsaj pomembnejše, ki so si stekle nevenljive zasluge kot so: Katoliška akcija, Marijanska kongregacija, družba krščanskega nauka, sadovi teh so Nam v veselje in upamo, da bodo še obilnejše sadove donašale v prihodnosti. Enako izvrstno navaja družba "svetega Imena" vernike k bogočastju in pobožnosti.

Mnogo vrstno delovanje vernikov v raznih krajih in potrebah časa pa vodi škofijska organizacija imenovana "The National Catholic Welfare Conference".

Najvažnejše teh ustanov smo mogli videti meseca oktobra leta 1936, ko smo prišli k vam in smo imeli veselje z vami osebno se seznaniti in gledati polje vaše delavnosti. Spomin na to, kar smo tedaj videli s svojimi očmi, bo vedno ostal kot vir veselja v Našem srcu.

Prav je torej, da zahvalimo Bogu z hvaležnimi čutili psalmista: "Slavite Gospoda nebes, ker je večno njegovo usmiljenje". Gospod, čigar dobrota nima meje, je napolnil vašo deželo z bogastvom svojih darov in podelil vašim cerkvam moč in oblast kot sad vašega neumornega dela.

Ko smo se po dolžnosti zahvalili Bogu, od čigar prihaja vsak dober dar, priznavamo, predragi, da je bogata žetev, katero z vami veseli občudujemo, tudi sad vaše pobude in vztrajne delavnosti tako višjih pastirjev kot vernikov; priznavamo, da je vaša duhovščina vrlo delavna, ki je vneto izvrševala vaša navodila in povelja; člani vseh vaših moških redov in kongregacij, odlični po čednosti, niso nič manj vneti za delo v vinogradu Gospodovem; neštete redovnice, ki tiho in nepoznano svetu z zgledno gorečnostjo skrbe za vzgojo mladine in vrše druga verska opravila, prave lilije v Kristusovem vrtu in veselje svetnikov.

(Dalje prih.)

Liga za Boga

Na Angleškem se je ustanovila in ima nalogo, da deluje med ljudmi, ki nimajo nobene zveze s to ali ono religijozno denominacijo. Snuje se sedaj tudi v Ameriki, ko so videli, da ima v Britaniji ta zveza najlepše uspehe.

Hčerka Manerheima — katoličanka

Vodja Fincev, ki si je pridobil v ruski gonji proti njegovemu narodu tak sloves, ima hčer, ki je katoličanka in redovnica v nekem angleškem samostanu. Na Finskem je vsega skupaj 2000 ljudi katoliške veroizpovedi, general Mannerheim sam ni katoličan.

Križarji Kristusa — Delavca

Tako se imenujejo delavci v neki brooklynski župniji, ki ji pastiruje Rev. W. Smith, iz Družbe Jezusove.

Zavezali so se ti delavci s trojno obljubo. Da bodo poštene v svojem delu za pošteno dnino. Da bodo živeli v duhu krščanske ljubezni do sodelavcev in da bodo z vsemi močmi nasprotovali razrednemu boju.

Lep dar

Organizacija židovskih in protestant-

skih klubov, ki so zbirali denar za odpoč poč po vojski oškodovanim narodom v Evropi so poslali polovico zbirke — \$125.000 svetemu Očetu v Rimu, da on upravlja z njim po svoji uvidevnosti in ga odmeri posameznim karitativnim oddelkom v prispevek.

Lepo izpričevalo tolerantnosti drugoverskih skupin. Vesel je mora biti vsak katoličan in upanje nas lahko navdaja, da bo morda v bodočnosti malo manj bigoterije in več prizanesljivosti v zadevah verskopoličnega značaja. Doslej smo imeli v Ameriki v tem le žalostne izkušnje. Samo spominjajmo se Smithovih volitev.

Le ne prehitro

Se že zopet oglašajo. Kdo? Bigoti. Kandidata sta dva katoliške veroizpovedi: poštni mojster Jim Farley in John Kennedy, odposlanec washingtonske vlade v Londonu. Kakor hitro so pričeli z govoricami, da se ta dva ponujata za predsedniški stolec, že se oglašajo pogubne napovedi od vseh strani: katoličana ne v Belo hišo, nima mesta tam.

Mar bi bil tih ostal

Predsednika mislim, Roosevelta, ki si je tak sloves pridobil kot zagovornik verske preobnove, spoštovan občudovatelj in občudovanec katoliških vrst.

Čudno je znil. Kot vladarju, ki bi moral vedno ohraniti prisotnost duha in jezika, mu izjavo, ki jo je pred nedavnim časom podal, moramo zameriti.

Izjavil se je glede kandidature Farleya: Farley ni na mestu kot predsedniški kandidat, pa tudi ne kot podpredsednik, ker je katoličan.

Očitali so mu to izjavo, pa je ni preklinal, le pristavil je še: tudi drugi katoliški krogi tako sodijo. Katoliški krogi to sodijo iz ozirov, ker Farley nima zmožnosti za

predsedniško mesto, ne pa zato, ker je katoličan.

Če je Smithu spodletelo, s tem ni rečeno, da mora Farleyu in nikdar ne more kdo reči, da katoličan ne bi smel zasesti mesta v Beli hiši.

Drugi drugače pravijo

Hearst v enem vodilnih člankov na prvi strani svojega časopisja povdarja: Čas bi bil, da dobimo enkrat predsednika, na katerega se bomo lahko zanesli. Zanesli radi njegove verske usmerjenosti in neoporečnosti v verskem prepričanju. V današnjih dneh, ko je toliko materijalizma ravno v vladajočih krogih, bi si človeštvo moralo zaželeti boljših vajeti in boljših vladarjev, ki ne bodo govorili le o Previdnosti nad nami in Boga zlorabljali v svojih govorniških frazah, temveč bodo tudi v dejanju pokazali, da verujejo in žive po diktatu božjih norm.

Lincoln in katolištvo

Fr. John Capistran nam je podal v svoji koloni v Jednotinem Glasilu zanimivo izjavo, da je Lincoln nekemu katoliškemu duhovniku ministriral in pripravljaval vse potrebno za mašo. Na moje poizvedovanje, mi je Father Kapistran v Waukeganu še več povedal o tej zanimivosti. Knjigo mi je pokazal, kjer je to novico našel. Knjigo je spisal Rev. Garragham: "Catholic Church in Chicago" v dveh stoletjih od 1673—1871, kjer govori o duhovniku St. Cyru, ki Lincoln ni samo dobro poznal, temveč tudi njegove starše. O njih pripoveduje, da so bili katoličani in so se izpovedovali kot take, dasi praktično niso živeli katoliško. Lincoln ni bil v veri sploh nič poučen, pač pa je bil prijateljsko razpoložen do tega duhovnika in mu je nekoč celo podaril celo vrsto stolov, ki jih je Lincoln sam izrezal.

Če katoličana nismo imeli v Beli hiši

doslej, imeli smo vsaj odpadnika v njem, ne sicer po svoji krivdi, pa po krivdi staršev. Takega bi morebiti še danes hoteli bigoti izvoliti, le pravovernega ne. Nekje gotovo diši v deželi Danski.

Govorimo o bigotih

Še to naj omenim, stara novica je. Predsednik Roosevelt je določil episkopalcu Taylorja za pravomočnega odposlanca pri Vatikanu. Takoj so završali senatorji in kongresniki in določili, da ne bo dobival ta poslanik nobene podpore iz državne blagajne. Ponovno je moral predsednik povdariti, da je Taylor le njegov osebni ambasador, ki ima le poslanstvo, da pomaga pri spravi med evropskimi narodi; takoj, ko se to doseže, pa njegova misija ne bo imela več pomena.

Junaški duhovniki

Časopisi so polni novic o junaških francoskih duhovnikih, ki se dan za dnem v svoji hrabrosti izkazujejo na zapadni fronti.

Čudno, da imajo besedo pohvale za te uboge duhovnike le takrat, kadar se bijemo po bojnih poljanah, kadar pa v mirnem času vrše težko dušnopastirsko dolžnost v zaledju, pa nikdar nimajo besede priznanja zanje.

Listnica uredništva

Dopisnikarki, ki se je pritožila, da je preveč politike v uredniških kolonah, morda tudi današnja kolona ne bo dobrodošla, naj jo preskoči, ali pa prizna, da je časih tudi o tem dobro govoriti, ponavadi so ljudje, ki o tem rečeh s katoliških obzirov nočejo nič slišati in nič vedeti, prave tabulae razae, to se podomače pravi prazne glave, kadar pridejo v zvezo z soljudmi, ki o teh stvareh debatirajo in se prerekajo. Cerkev rabi danes ljudi, ki so v vseh rečeh doma.

P. Aleksander Urankar.

NOV ŽAREK UPANJA GLEDE BARAGOVE BEATIFIKACIJE

P. Hugo

KOMAJ nam je zasvetila zvezda upanja, da se bo zadeva Baragove beatifikacije premaknila z mrtve točke, nam je zopet ugasnila. Zelo vplivni čikaški kardinal Mundelein se je zavzel zanj, pa ga je smrt prehitela. A zablestela nam je zvezda novega upanja, čeprav vsaj zaenkrat ne tako svetla. Agilni apostolski delegat za Ameriko, nadškof Giovanni Amleto Cicognani, je pravkar izdal knjigo "Sanctity in America" (Svetost v Ameriki). V njej podaja kratek oris življenja in dela 24 ameriških misijonskih pionirjev, ki so se odlikovali po svetem življenju.

V uvodu pravi, kako je že rajni sv. oče želel, da bi mu bilo dano kakim ameriškim služabnikom božjih priznati čast oltarja. Isto željo da goji tudi sedanji sv. oče. Prav to mu je potisnilo pero v roko, da ameriške kandidate za eltarsko čast postavi na svečnik in pristojne kroge spodbode, da se bolj pobrigajo za to njihovo in svojo čast. Med njimi so zastopniki raznih narodov. Indijance, najprvotnejše Amerikance, zastopa aKtarina Tekakwitha, imenovana "lilija rodu Mohawk", katere apostolski proces je bil pravkar otvorjen. Italijanskih je že več; že blaženega Frančiška Ksave-rija Gabrini, škof lazarist Rosati, sestra Marija Magdalena Bentivoglio in dominikan Mazzucheli, Baragov duhovni voditelj.

Še več je Francozov, poleg blaženih Izaka Jaques in tovarišev. Enako Špancev, med njimi slavni Juniper Serra in Magin Catala, oba frančiškana. Slovani smo zastopani z dvema: s češkim redemptoristom škofom Janezom Nep. Neumannom, ki je že častitljiv služabnik božji, in z našim Friderikom Baragom.

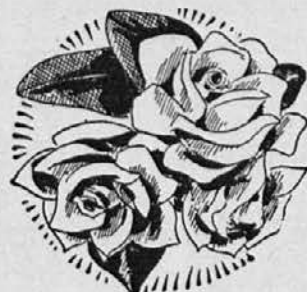
Zaenkrat te knjige še nimamo v rokah. Navajamo po daljšem izvlečku, ki ga je priobčil denverski "The Register". Mogoče je visoki pisatelj pri svojih podatkih o Baragu rabil zmotne enciklopedične vire. A to nič ne de! Gre pred vsem za to, da ga prikaže kot svetega moža, vrednega oltarske časti. In to je izrazito poudaril. Dobesedno pravi:

"Škofa Barago so imeli še živega za svetnika."

Upamo, da bo ta visoka pobuda, namenoma dana tamkajšnjim poklicnim cerkvenim krogom in dotičnim narodom, pokret za cerkveno priznano svetost naštetih svetniških kandidatov in kandidatinj živahno razgibala. Ne dvomimo, da bo tudi naša ameriška "Baragova zveza" znova krepko poprijela, ker bo imela močnejšo zaslonbo kot doslej.

Želja sv. očeta je za vdane otroke zapoved. Pa tudi mi v domovini se bomo morali bolj zganiti in ogreti. Kako malo zanimanja je za to našo sveto zadevo še med nami, se vidi iz tega, ker je za knjižico "Baraga v žaru svoje svetosti" sorazmerno zelo malo odziva.

Ne pozabimo: Svetniki se s pomočjo milosti božje likajo sami. Na oltar jih dviga Cerkev na pobudo dotičnega naroda. Vsiljuje jih nobenemu. Slabo znamenje za dotični narod, ki nima še nobenega, kot mi Slovenci. Čas bi že bil, da bi to črno piko zbrisali in vsaj enemu svojih priborili to najvišjo čast na zemlji.

PISMO APOSTOLA JAKOBA

J“AKOB, služabnik Boga in Gospoda Jezusa Kristusa, razkropljenim dvanaajsterim rodovom: pozdrav!

v zgolj veselje si štejte, bratje moji, če pridete v razne preskušnje, ker veste, da preskušnja vaše vere rodi stanovitnost. Stanovitnost pa naj vrši popolno delo, da boste popolni in dovršeni in ne boste v ničemer zaostajali.

Ako pa kdo izmed vas nima modrosti, naj je prosi od Boga, ki vsem daje iskreno in brez oponašanja, in mu bo dana. Prosi naj pa v veri in naj nič ne dvomi. Zakaj, kdor dvomi, je podoben morskemu valu, ki ga veter dviga in premetava. Naj pač ne misli tak človek, da bo od Gospoda kaj prejel — mož z dvema dušama, nestanoviten na vseh svojih potih.” (1, 1 - 8.)

Sveti Jakob se predstavi. Služabnik božji in Kristusov je. Več ne dodaje, znamenje, da je moral biti znan. Namenil pa je svoj list razkropljenim bratom, to je pokristjanjenim Judom, ki so bili razpršeni po svetu. Vse te svoje brate pozdravlja. S pozdravom so stari začeli svoja pisma.

Prvo, kar priporoča svojim bratom je, da naj bodo stanovitni v preskušnjah. Potrpežljivo naj prenašajo težave, preganjanje od strani sorojakov judov-nekristjanov. Potrpljenje človeka utrjuje v veri, kakor se vojak v vojski utrjuje. Le omahniti ne sme nihče, do konca je treba vztrajati. Kdor vztraja v krščanskem potrpljenju, v kratkem dospo do popolnosti

V vseh težavah je treba videti roko božjo. Tega pa ne razume vsak, ampak je, kdor je dobil modrost od Boga, ki si jo je izprosil. Bog je dober in velikodušno daje svoje darove in tudi modrost, če ga prosimo. Toda neomahljivo se moramo zanesti na Boga in vztrajati v molitvi, četudi nismo koj uslišani. Kdor namreč omahuje, je podoben valovom morja, ki se zdaj dvigajo k nebu kakor z mogočnim vzdihom, zdaj spet onemogli padajo. Omahljivec se zdaj z zaupanjem zateče k Bogu, a ko njegova molitev ne najde koj odmeva, se spet pogrezne v nezaupanje do njega. Omahljivec je kakor pijanec, ki se opoteka zdaj sem zdaj tja na poti proti domu, kakor bi ga dvojna sila vleka v nasprotno strano.

Kdor torej hoče kaj doseči, mora biti vztrajen, neomahljiv v svoji prošnji in v svojem življenju.

“Hvali naj se pa siromašni brat s svojo visokostjo, bogati pa s svojim ponižanjem, ker bo minil kakor cvetlica v travi. Vzide namreč sonce z vročino in travo posuši, in cvetlica v njej uvene in lepota njene podobe zgine. Tako bo tudi bogatin zvenel na svojih potih.” (1, 9 - 11.)

Niti revščina ni zadosten razlog, da bi se človek trafil, nasprotno, kristjan, ki ga razsvetljuje božja modrost, je tudi v svoji revščini vesel, saj ve, da je otrok božji in dedič nebes; to pa presega vsako zemeljsko bogastvo. Kaj pa ima končno bogatin? Vse skupaj tako naglo mine, vse skopni kakor sneg. Njegovo bogastvo je kakor cvetlica v travi. Ko najlepše cvete, jo pokose ali pa jo sonce požge. V vročih palestinskih krajih se pridruži žgočemu soncu še puščavski vroči veter, ki vse izžge, da ni več življenja na travnikih, vse v enem dnevu ovne in se posuši. — Kako brž se bo tudi bogatin prepričal o minljivosti bogastva, v katerega je stavil vse svoje upanje in delal načrte, pa se mu bo vse razblinilo v nič. ovrhu pa bo še ponižan, saj preti Jezus: “Gorje vam, bogatinom” (Lk 6, 24).

ODKOD SKUŠNJAVE.

“Blagor človeku, kateri pretrpi skušnjava, zakaj preskušen bo prejel krono življenja, ki jo je Gospod obljubil tistim, ki ga ljubijo. Nihče naj v skušnjavi ne govori: “Bog me skuša”. Zakaj Bog ne more biti skušan k hudemu in on ne skuša nikogar. Vsak pa je skušan po lastnem poželenju, ki ga vleče in vabi; ko potlej poželenje spočne, rodi greh, storjen greh pa rodi smrt.” (1, 12 - 15.)

Skušnjave niso od Boga, saj je Bog svet in ne more v greh napeljevati, pač pa jih dopušča, da bi človeka utrdil v kreposti in mu da večje plačilo, kakor le oni prejme venec, ki se je pošteno boril in zmagal. Tudi sv. Pavel ima isto misel (2 Tim 4, 8). Boriti pa se mora iz ljubezni do Boga, le tedaj mu bo Bog plačnik. Vsako delo, ki ni storjeno za Boga, iz dobrega namena, je piškavo in nima nobene veljave za večno življenje. Tako trdi tudi sv. Pavel (1 Kor 13, 1 in sl.).

Odkod torej skušnjava? Iz našega hudega

poželenja, ki je posledica izvirnega greha. Poželenje samo na sebi še ni greh, vendar pa ima izvor v grehu in h grehu nagiblje. Ako se mu ne ustavljamo, se zgodi, kakor pravi sv. Jakob: poželenje vleče in vabi, kakor vaba na trnku vleče ribo, da hlastne po njej, pa se ujame. — Dokler torej človek ne privoli, še ni greha, toda če se malomarno zadržuje pri skušnjavi, se polagoma volja vda, privoli in greh je spočet, s popolnim privoljenjem je pa greh storjen. Ako se to zgodi v važni reči, je smrtni greh. Smrtni se imenuje zato, ker dušo oropa nadnaravnega življenja in človek si z njim zasluži večno smrt.

“Ne motite se, ljubi moji bratje! Vsak dober dar in vsako popolno darilo je od zgoraj in prihaja od Očeta luči, pri katerem ni premembe ne sence menjave. Radovoljna nas je rodil z besedo resnice, da bi bili nekakšna prvina njegovih stvari.” (1, 16 - 18.)

Ni torej skušnjava od Boga, ki je delivec vseh dobrot, nadnaravnih (milosti) kakor tudi naravnih, vse je od njega. Od njega je sončna luč, luč uma, in nadnaravni darovi. Pa čeprav sončna luč včasih tudi zatem, v Bogu ni nobene zatemnitve. On je večna luč. Kako bi torej mogel človeku zatemniti luč uma, in bi ga s tem napeljeval, da bi padel v greh? Kako bi nas mogel napeljevati v zlo oni, ki nas je iz same dobrote odrešil in nas prerodil, da smo v milosti božji in s tem njegovi otroci? Dal je oznaniti besedo resnice, to je evangelij, in po njem smo bili mi prvi poklicani k odrešenju, zato smo nekakšne njegove prvine. Sv. Jakob govori Judom, ki so bili prvi poklicani h Kristusovi veri.

DOLŽNOST DO BOŽJE BESEDE.

“Veste, ljubi moji bratje: Vsak človek bo di hiter za poslušanje, počasen za govorjenje, počasen za jezo. Kajti človekova jeza ne vrši božje pravice. Zato odpravite vso nečednost in vsak izrastek malopridnosti in sprejmite v krotkosti vsajeno besedo, ki more rešiti vaše duše.” (1, 19 - 21.)

Bog je dal oznaniti besedo resnice, zato moramo biti pripravljeni, poslušati jo, saj nam je iz svetih knjig (Preg 13, 3-17, 27) znano, da mora človek biti hiter za poslušanje, počasen za govorjenje in za jezo. Ako hočeš kaj vedeti, moraš najprej poslušati in se učiti, ne pa hoteti

kar druge učiti in se prepirati z njimi, kar se je tako pogosto dogajalo med judovskimi učenjaki. Iz takih prepиров je nastajala jeza. V jezi pa človek marsikaj slabega stori, Bogu všečnega pa nič. Jeza le omadežuje človeka z različnimi nečednostmi. Kaj torej? Besedo božjo (evangelij) poslušajmo in si jo globoko vsadimo v srce: Ako jo namreč sprejmemo z vero in življenje po njej uravnamo, ima tako moč v sebi, da more rešiti naše duše.

“Bodite pa vršitelji besede in ne le poslušavci, ki bi sami sebe varali. Zakaj, če je kdo poslušavec besede, pa ne vršitelj, je podoben človeku, kateri je lastni obraz gledal v zrcalu; pogledal se je namreč, pa šel in takoj pozabil, kakšen je bil. Kdor pa dobro pogleda v popolno postavo svobode in vztraja ter ne postane pozabljiv poslušavec, ampak vršitelj dela, ta bo po svojem delu blažen.” (1, 22 - 25.)

Po veri je treba uravnati življenje, iz nje morajo potekati dobra dela, zato pa pravi, da moramo biti vršitelji besede, ne pa samo poslušalci. Tako je že Jezus sam rekel (Mt 7, 27), da je tista vera kaj vredna, ki jo spremljajo dela, sicer človek zida na pesek. Za zveličanje ne zadostuje samo gola vera. To zmoti, ki jo je tudi Luter učil, je zavrnil vnaprej že Jezus, potem sv. Pavel, zdaj pa jo zavrača še sv. Jakob. S prisposobo to predočuje: človek, ki se tako mimo grede pogleda v zrcalu, komaj gre proč, že več ne ve, kakšen je, zato se tudi ne prizadeva odstraniti madežev z obraza. Božja beseda nam je ogledalo, da vidimo, kakšni smo in kaj nam je vršiti. Če jo kdo samo mimogrede posluša, jo kmalu pozabi in si ne prizadeva odstraniti madeže iz duše, nima prav nobene koristi od slišane besede. Kdor pa jo pazno posluša in si prizadeva po njej živeti, bo tu v milosti božji živel, v prihodnjem življenju pa bo deležen večne slave in blaženosti.

Popolno pa imenuje postavo zato, ker vodi ljudi k popolnosti, dočim jih Mojzesova ni vodila. Je tudi postava svobode, ker vodi ljudi k svobodi božjih otrok; v Mojzesovi pa so ljudje le iz strahu služili Gospodu, ne iz ljubezni.

“Če kdo misli, da je pobožen, pa ne brzda vojega jezika, ampak vara svoje srce, je njegova pobožnost prazna. Čista in neomadeževana pobožnost pred Bogom in Očetom je to: obiskovati sirote in vdove v njih stiski in se

ohraniti neomadeževanega od sveta." (1, 26 - 27.)

Ljubezen do Boga pa mora biti združena z ljubeznijo do bližnjega. Četudi bi kdo izpolnjeval vse dolžnosti do Boga, bližnjega pa bi na primer obrekoval, naj nikar ne misli, da je zares pobožen. Ljubezen do Boga se po ničemer bolj ne pozna kot po tem, koliko ljubezni imamo do bližnjega, in po tem, kako se ogiblujemo zmotnit naukov in načel in skvarjenosti sveta.

FRIDERIK BARAGA V ŽARU SVOJE SVETOSTI

TAKO se glasi naslov knjižice, ki jo je spisal znani ljubitelj in poznavalec škofa Baraga, p. Hugo Bren OFM., in je te dni izšla v Frančiškanski tiskarni v Rocnem. Spis je razdeljen v dva dela: V prvem pisatelj na kratko oriše potek Baragovega življenja, v drugem pa pokaže v šestih oddelkih, kako se je Baraga odlikoval kot človek, kot duhovnik, kot misijonar, kot škof, kot pisatelj in kot zgled krepostnega življenja. Na koncu knjižice najdemo navodilo, kako naj delamo za Baragovo proglašenje blaženim.

Knjižice smo na vso moč veseli in želimo, da bi jo vsak Slovenec prebral. Naj na tem mestu priobčimo vsem v pouk pisateljevo navodilo, kako ne smemo, kako smemo in kako moramo delati za oltarsko čast škofa Friderika Baraga. Takole se glasi:

A. Kaj ne smemo

1. Ne smemo mu zaenkrat izkazovati nikakega javnega češčenja. Javno bi ga častili na primer, ko bi njegovo podobo, morada celo s svetniškim sijem ožarjeno, v cerkvi obesili, jo krasili, pred njo molili, pri-

žigali lučke, obešali zaobljubljene tablice v zahvalo za uslišane prošnje itd.

2. Ne smemo ga nazivati svetnika, blaženega, častitljivega služabnika božjega, dokler mu Cerkev enega ali drugega teh častnih naslovov ne prizna. Kot takemu, ki je umrl v sluhu svetosti, zaenkrat pristojna le naslov služabnik božji.

B. Kaj smemo

1. Smemo ga zasebno častiti in se mu priporočati. Lahko imamo, in priporočljivo je, da bi imeli v vsaki hiši njegovo podobo in se mu v svojih tegobah in težavah priporočali. A ker je za njegovo proglašenje blaženim treba dveh, v gotovih slučajih treh ali štirih čudežev, zatekajmo se k njemu v takih slučajih, ko bo morebitno uslišanje bolj očitno čudežno. Priporočamo pa ne samo njemu, ne večim skupaj, da bo dotično čudežno uslišanje res na njegovo priprošnjo.

2. Smemo Boga prositi, da ga s čudeži poveliča in tako pritisne javen pečat njegovi svetosti, svoji Cerkvi pa s tem da migljaj, da ga lahko dvigne na oltar. Tudi javne pobožnosti v ta namen lahko opravljamo, samo da pri tem ne častimo njega, ampak Boga in ga prosimo, da ga on z kakim čudežem proslavi.

C. Kaj moramo

Goreče moramo moliti, da ga Bog po svoji Cerkvi tudi med nami poveliča. Kajti postati svetnik pred Bogom, je delo dotičnega in milosti božje. Postati pa svetnik pred Cerkvijo, je tudi delo onih, ki bi ga radi videli na oltarjih. Glede tega velja isto kot glede vsega drugega, kar od Boga potrebujemo: "Prosrite in se vam bo dalo." (Mt. 7, 7).

K. M.

VATOMIKA

ZADNJI POGLAVAR DELAVAROV

F. Weiser D. J.

UVODNA BESEDA

KARL May je v svojem romanu "Vinnetou" naslikal indijanskega poglavarja, ki mora biti vzor vsakemu fantu od fare: plemenit, hraber, brez zvižaje, junak v boju, glasnik miru, zvest prijatelj, da mu ne najdeš enakega, čist, ponižen služabnik Velikega duha, h kateremu v otroški molitvi povzdiguje dušo . . .

In kaj šele sklepni prizor tretjega zvezka: Vinnetouvova smrt! Mladega poglavarja je zadela krogla strahopetnega morivca in sedaj umira v prijateljevem naročju. Njegova zadnja prošnja je: naj stari Hiler s svojimi ljudmi zapoje večerno pesem na čast vzvišeni Kraljici nebeški, materi Gospodovi! Medtem ko izzvene besede pesmi v tiho noč, objamejo smrtne sence največjega sina rdečega plemena. Vinnetou umrje kot kristjan:

Moj duh pozabi teh dolin,
na kraj nebeške misli slave,
kjer bode zemlje solzne sin
na veke klical blažen ave,
ave Marija!

Silno in veličastno vpliva Vinnetouvov lik na mladega bravca. In vendar knjigi nekaj manjka, radi česar nam je močno žal: vse je zgolj izmišljena pesnitev. Vinnetou, kakršnega slika Karl May, ni, žal. nikdar živel.

* * *

So pa res živeli Indijanci, ki so bili "Vinnetouvi". Živeli so taki, ki so vzorno podobo poglavarja Apašev ne le dosegli, temveč še prekašali. Resnični, pravi Vinne-

touvi! Eden izmed njih je Vatomika, mladi poglavar Delavarov. Njegove napete zgodbe nam prvič v našem jeziku slika naslednji življenjepis. Ni to pesnitev, temveč prava resnica. Resnični dogodki so posneti po zapiskih Vatomikovih samih in po poročilih njegovih tovarišev.

Vatomika se je rodil v pragozdu Muskagoli, po naše v Skalnatem gorovju, v letu 1823. Oče mu je bil bojeviti poglavar Delavarov. Dečko je zrasel kot pogan v viggvamih, to je kočah, svojega rodu. Umril je v San Francisku kot pater jezuit in vodja velike dijaške in moške kongregacije, ki jo je sam ustanovil.

Vatomika je ostal pravi Indijanec tudi, ko je bil že jezuit. Njegova plemenita postava v marsičem spominja na Vinnetouva, kakor ga je opisal Karl May: tudi on ima otroško čisto srce, globoko življenjsko resnobo, vročo ljubezen do narave, nežno čustvovanje in predvsem nesebično, veliko dobrotljivost in ljubezen, s katero je ljubil vse ljudi. Ko je stopil v jezuitski red, je za slovo Delavarom napisal pozdrav, s katerim začnimo to naše pripovedovanje.

BELA GAZELA

V začetku prejšnjega stoletja je bila sedanja država Texas španska naselbina. Po prostranih, nenaseljenih prerijah so se klatili belokoži pustolovci, večinoma drzna, divja roparska svojat. Više v gorah pa je gospodaril slavni rod Komančev; klatili so se v manjših oddelkih po travnatih pustah in stepah ter lovili bivole in skalpe. Gorje mu, bleduhu, ki jim je prišel v roke!

Ob pritoku Nuecesa ob Cold Riverju, to je Mrzli reki, je stala v skriti stranski dolini sirovo iz hlodov zbita koliba, obdana od vrto in njiv. Potoček je šumljal čez jaso mimo hiše. Krave in žilavi konji so se pasli po plasah in bregovih.

To je bilo edino selišče več dni hoda

daleč naokrog. Vrl mož, Francoz, po imenu Bušar (Bouchard) je stanoval tu z ženo in dvema veselima otrokoma, desetletnim Lojzetom, ki so ga klicali za Luiza (Louis), in šestletno Marijo. Ko je bil prišel v Texas, je stopil Bušar prostodušno in odkrito v taborišče Komančev, ki se jih je vse balo. Pri nesel jim je darov. Malega sinka je imel v naročju. Tako je prosil poglavarja rodu, naj bi mu dovolil, da se sme tam naseliti. Zato je obljubil, bogato deliti z rdečkožci poljske pridelke in jim pomagati pri vsaki priliki z znanjem in vednostjo.

Po kratkem posvetovanju so Komanči predlog sprejeli. Bušar se je smel naseliti. Bil je edini belokožec, ki mu niso divjaki prizadejali nič žalega. In tako je živel že več let v deželi rdečkožcev. Zvesto je izpolnjeval, kar je bil obljubil: rad jim je dal od svoje obilice. Pogostoma so ga rdečkožci obiskovali, ker so ga imeli za prijatelja in rojaka.

* * *

Tiho, srečno življenje te družine pa se je po osmih letih strahovito končalo. Nekega dne pride sporočilo, da je tolpa belih pustolovcev napadla skupino Komančev doli ob Rio Grande in jih poklala. Blazno, besno tuljenje po maščevanju je preletelo vasi Komančev. Žareč od krvoželjnosti so vihteli tomahavke in prisegali, da se bodo strahovito maščevali nad bleduhi. Pozabili so na vse obljube, ki so jih bili dali nedolžnemu Francozu, ki je mirno stanoval v njihovi krajini.

Ponoči se je priplazilo veliko krdelo Komančev doli v dolino Cold Riverja in obkolilo hišo belega farmarja. Družina je, nič hudega sluteč, trdno spala. Kar odjekne dolina od groznega bojnega krika. Od vseh strani navale na hišo divjaki, zvežejo prebivavce, oropajo, kar se pač da odnesti, drugo pa zažgo, Bušarda z ženo in otroki pa odvlečejo v taborišče Komančev. V dolini,

kjer je še pred nekaj urami stala njegova kladara, se je proti nebu dvigal gost dim, ki so ga pri tleh ozarjali krvavordeči plameni.

Še tisto noč so pobesneli divjaki nedolžnega moža in njegovo ženo nategnili na težalnico, ju več ur strahovito mučili in slednjič počasi žgali, dokler nista umrla. Oba otroka, Louis in Marija, sta stala pred kolom, na katerem so jima trpinčili očeta in mater, in ju gledala, kako umirata. Sama sta ušla tej usodi po srečnem naključju. Pri Indijancih je namreč navada, da smejo poglavarji otroke pomorjenih sovražnikov vzeti za svoje. In tako se je zgodilo pri tej priliki. Brž ko sta oče in mati bila mrtva, sta stopila dva poglavarja iz kolobarja, vsak k svojemu malčku. Prvi vzame dečka pod pazduho in reče: "To je moj sin." Drugi prime za roko deklico: "To je moja hči."

Zdaj sta otroka imela nove starše in morala z njimi v njihove vigvame. Veliki zbor Komančev se je razšel, ko so si potolazili prvo krvoželjnost na tako grozovit način. Vsak rod se je spet umeknil v svoje taborišče. Lui je moral z novim očetom v drugo daljno pokrajino, deklica pa je ostala v glavnem taborišču ob Nuecesu. Brat in sestra se nista videla nikdar več . . .

Malo, sedem let staro Marijo so vzgajili Komanči v svojih vigvamih po indijanskih šegah in navadah. Njen oče, poglavar, je bil ponosen na svojo belo hčer. Postala naj bi biser indijanskih žensk! Kmalu se je deklica naučila jezika divjakov in pozabila tisto malo francoščine, ki jo je znala prej. Ime ji je bilo zdaj Monotavan, po nase Bela gazela.

Deklica se je rodila in zrasla v divjini. Še nikdar ni videla nobenega mesta. Tako tudi ni bilo treba Bog ve kaj truda in Bela gazela se je prelevila v pravo Indijanko. Jezdarila je za stavo z indijanskimi dečaki, streljala s puščico in puško, sukala tomahavk in lovski nož. Bela polt ji je polagoma

pobakrenela v ostrem sončnem zraku divjine. S tihim veseljem je zrl stari poglavar, kako se mu razcveta hči. Bila je najlepša, najživahnejša in najbolj divja dekle vsega rodu.

Od doživetij iz rosnih detinskih dni ji je ostal spomin samo na bele starše, ki so bili ljubeznivi in dobri, ki so molili in morali zgoreti v neznanskih mukah na kolu, ker so bili belokožci pomorili doli v preriji tropo Komančev. Silno sovraštvo do belcev je polnilo srce dekletu, ki je tako postala Indijanka; s studom je gledala na vse bleduhe.

* * *

Ko je bilo Beli gazeli petnajst let, je spremljala nekoč očeta poglavarja na poti v trdnjavico Red River. Tamkaj je imela francoska kupčijska družba tržišče za kožuhovino. Za ostrogom trdnjavnice so stale kladare trgovcev, posadke in nekaj koč za prenočišča raznim popotnim lovcem.

Medtem ko je poglavar kupčeval in z belimi menjaval blago za blago, si je deklica ogledovala stavbe. Marsikateri že zdavnaj potopljeni spomin ji je spet vstal v duši, ko je stopila v neko koč, zbito iz brun, in razmišljajoč zrla s praga vanjo. Ni opazila, kako stoji zunaj za njo Indijanec, ki ji je oddaleč verno sledil na slednji korak. Mladega, korenjaškega sina divjine je bila očarala lepota te deklice. Ni bila, kakršne so druge ženske; polt ji je bila svetlejša, obraz nežnejši in plemenitejši. Dolgo je stal mladenič in strmel vanjo, kakor da je čudežna prikazen. Potem je mahoma pri-

stopil. Bela gazela je začudeno pogledala in opazila pred sabo ponosnega Indijanca, ki ga dotlej še nikdar ni videla. Mladi divjak je bil za celo glavo višji od nje. Bil je krasen, lep bojevnik.

“Čigava hči je moja sestra?” je vprašal.

Bela gazela je pogledala v tla, kakor zahteva navada, kadar govori dekle s tujim človekom. Lica pa so ji iznenada zažarela.

“Oče mi je Sivi bivol, poglavar Komančev Naini. Sedaj je tam pri bleduhu.”

Pokazala je proti trgovčevi hiši.

“Kako je ime moji sestri?” je vprašal bojevnik.

“Bela gazela mi pravijo.”

Oko tujega mladeniča je dolgo počivalo na prekrasni postavi poglavarjeve hčere, ki je stala pred njim s povešenimi očmi. Potem se je bojevnik mahoma zdrzne in stresne, da mu zanihajo in vztrepetajo orlovska peresa nad glavo. Ponosno in svečano mu zadoni beseda:

“Jaz sem Kistalva, bojni poglavar Delavarov!”

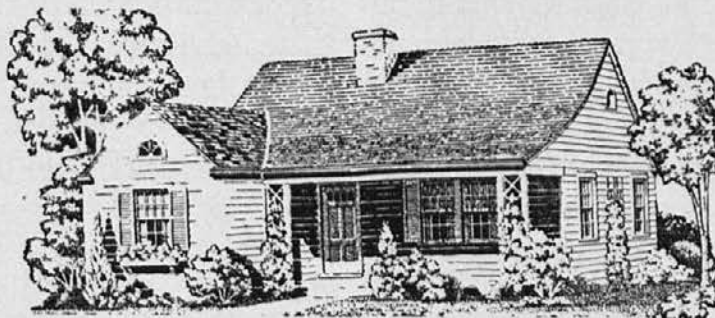
Iznenadena pogleda deklica kvišku. Nato zardi in sramežljivo povese oči.

“Ali bi hotela iti Bela gazela poglavarju Delavarov v njegov vigvam za ženo?”

Mlada postava je vztrepetala. Oklevajoč in zmedeno stoji za časek pred bojevnikom. Nato molče skloni glavo . . .

Ne da bi kaj rekel, se Kistalva okrene od nje ter polagoma in s ponosnim korakom odide.

(Dalje prih.)

OBISK

(Črtica. — Spisal Marin Miha.)

NI je vzdržalo več v svetu. Nekega dne ji je nekaj reklo: "Valentina, vrni se; obišči svojo nekdanjo Klaro! Tisto sveže in nedolžno, ki je nekoč sijalo iz njenega bitja, ti bo kakor uteha po bridkih izkušnjah med svetom."

In se je odpravila v rodno mesto.

Počasi in skoro pobožno je hodila preko ulic, ki so nekoč videle njeno mladost. Ah, tako srečno in brezskrbno, kakor v sanjah doživeto mladost! Zdaj pa se ji zdi, da prihaja kakor tista, ki so jo valovi življenja vrgli na obrežje. In napotila se je tja, kjer je upala, da najde še dih prejšnjih dni — vsaj za trenotek. Po štiridesetih letih!

Tu je zopet tista ulica, ki je po njej hodila v šolo in v bližnjo cerkev sv. Florijana... Iste hiše stoje v vrsti, le da so se tudi nekoliko postarale. Sem in tja je zrastle na mestu manjše hiše večja in nova, ki sedaj nekam zviška doli gleda na svoje nižje tovarišice, ko da jih izprašuje: Kedaj se vendar umaknete še ve? Saj res: ta poslopja z starodavnimi pročelji in z opeko tlakovanimi vežami, iz katerih pa je vendar tako prijetno dišalo po neki domačnosti!

Da, in tu je hiša, kjer je stanovala tedaj drobna gospa Tadeja, vdova po uradniku, s svojo edinko Klaro, mladostno prijateljico naše Valentine.

Klara je bila tedaj še vitka in bleda deklica, modrih oči, sanjavega pogleda, ki je bil v izrazu napol resen, napol šegav. Življenje je nanese tako, da je že kot mala deklica morala biti Klara večkrat resna nego vesela. Mati je bila bolehná, vedno na stolu naslanjaču sedeča. Njeno veselje je bila Klara edinka; njena želja, da jo vzgoji v dobro in pobožno deklico. In Klara je tudi bila doba in pobožna deklica. Ali je

tudi ostala? Ali še živi? In gospa Tadeja? Ah, ta gotovo že ni več med živimi! Štirideset let! To je dolga doba od tedaj!

Valentina je stopila v prostorno vežo in se ozirala okrog, da vidi, koliko starih stvari je še ostalo v veži in na dvorišču. Omara za smeti tam v kotu — kakor nekdanj! In star vodnjak na kolo sredi dvorišča, kakor poprej; le da je vedro bilo ob robih objedeno od vode in barva njegova je postala tekom časa temna, skoro črna . . .

"Mrtve stvari dolgo žive —" si je mislila. "Ali kaj je z živimi?"

Stopila je po stopnicah navzgor. Vrh stopnic steklena vrata, ob njih napeljava k zvoncu. Pozvonila je.

Znotraj nekje so se odprla vrata, tihi koraki so se približali. Ženska postava se je pojavila za steklom, vrata so se odprla in —

"Klara, ali me še poznaš?"

"Valentina! Ti?!"

Dvoje rok se je oklenilo Valentini okrog vratu in njena mladostna prijateljica jo je pritiskala k sebi — njo, ki je toliko časa ni videla in ki ji tam iz daljnega sveta nikoli pisala . . .

"Klara, odpusti, da prihajam, ki ves čas nisem dala glasu o sebi, a ki sem te vendarle vedno nosila v srcu."

"Ah, Valentina, a jaz sem vedno mislila, da si užaljena in da te ne bo nikdar, nikdar več k meni . . ."

Potem sta sedeli ob mizici, ki je stala poleg okna, v tej tako znani in prijazni sobici. Prav na tem mestu, kot je pred leti sedela še mati. Danes je ni bilo med njima; že zdavnaj je počivala na božji njivi tam zunaj mesta. Ampak Valentina in Klara sta bili — zdelo se je — še vedno isti. Zadnje astre so cvetele na oknu, kot vselej ob tem času. Omarica za porcelanasto posodo je stala še vedno na svojem mestu tam ob vratih. Ura na steni še vedno ista; isti po-

časni tik-tak skozi tihoto male sobice! Le nova preproga je ležala na tleh in vodila z enega konca sobe do drugega.

“Zdi se mi, kakor da sanjam,” je dihnila Valentina. “Spomini izza prejšnjih dni! Ah, kako lepo je bilo! In kako domače je vse v tej mali sobici!”

“Vsakdo, ki me obišče, pravi tako,” je odvrnila Klara. “Bog ve, kaj je temu vzrok! Seveda: tiho je vse pri meni, in hrup sveta ne sega tu sem.”

Res! Kot je tu sedela Klara, mirno in udano, roke držala v naročju, se tiho in blaženo smejala svojemu obisku: moral je človek čutiti, da je srečna v svoji tihoti in odločnosti od sveta . . .

“In mati —?”

Preko velega lica je šla senca, a le za hip. Takoj se je zopet razvedrilo okrog usten in oko je zasijalo v otroško nedolžnem blesku. Odgovorila je Klara:

“Mati! Ona je zame še vedno živa in sedi tamle na tistem mestu za malo mizico; čeprav je že dolgo tega, ko so jo nesli skozi tale vrata na pokopališče pri sv. Florijanu. Izprva je bilo res hudo, toda zdaj —. Zdaj sem se privadila. In tako rada sem sama...”

“Čudno . . .” je zdihnila Valentina.

Oči obeh so se srečale in vpraševale potihem tja in sem preko mize.

“Ostala si sama. In neomožena? Pač materi na ljubo?”

“Kakor se vzame, ljuba moja. Vedela sem, in tudi mati je slutila, da bi od deljene ljubezni prišlo nanjo toliko manj, kolikor bi prostora zavzela v srcu kaka druga ljubezen. Toda — kaj bi tajila — ko je bil prišel — saj veš: učitelj Trtnik — in poprašal . . . Takrat mi je bilo hudo. A tisto je kmalu minilo.”

“Kako da je kmalu minilo?” je povzela Valentina. Zanimanje je šlo preko nje obličja, pa zvenelo tudi iz glasu, ko je vpraševala.

Klara je videla, da prijateljica išče s pogledom po njeni roki, da bi zapazila poročni prstan. Nasmehnila se je in pokazala obe roki:

“Ne, ne, draga moja! Omožila se nisem. Morebiti me je res ljubil, toda ona druga je bila bogatejša; zato se je bila njegova mati odločila za ono . . . In potem: kakšna sreča bi bila to, ko bi njegova lastna mati stala napotu? Zato sem sem se sama odpovedala. In zdi se mi, da sem prav storila.”

“A jaz sem bežala v svet, da tebi prostor naredim,” je udarila Valentina in se je zasolzila.

“Kako meni? Valentina, ali si ga tudi ti —? O —!”

“Da! Tudi jaz sem ga ljubila!”

“O —! In jaz tega nisem niti slutila . . . Toda naj bo! Tolaživa se, da sva o njem vedeli le dobro, ona druga je skusila tudi slabo. Zakon ni bil srečen. Odšla sta nekam v Ameriko. Nič več se ni čulo o njih.”

“In ti? Klara, ali si mogla preboleti?”

“O —! Lažje nego sem mislila. Pomisli veselje rajne mamice, ko me je zopet imela vso, vso . . . In potem —. Cerkev ni daleč; tam v tabernaklju je nekdo, ki čaka, in ti ga obiskuješ in pozdravljaš tem pristrčneje, čim bolj je srce prosto in nenavezano . . .”

“Srečna, srečna, moja Klara!”

Globoko je vzdihnila Valentina in vstala, da se poslovil. Še enkrat ji je šel pogled preko sobice in nje belega in preprostega pohištva. Kakor samostanska celica je bila ta sobica. A po sreči, po sreči je dehtelo v njej . . .

“Srečna Klara!”

MLADA SLOVENIJA V KANADI

DROBIŽ IZ SLOVENSKE KANADE.

P. Bernard

ODKAR sem se po novem letu vrnil v Le-
mont, sem imel z različnimi naselbinami
v Kanadi živahno dopisovanje. Pisali
so mi rojaki, slovenski in hrvatski, pa tudi raz-
ni ondotni duhovniki. Tako smo radi veliko-
nočnih misijonskih obiskov vse dosti dobro
uredili.

Oglasile so se nove naselbine in zaprosile
za duhovnikov obisk, med njimi precej Hrvat-
skih. Večinoma želijo, da bi duhovnik ostal
pri njih po ves teden. To je prav razveseljivo.

Toda na ta način se je čas tako raztegnil,
da bi en sam misijonar ne mogel vsega opraviti
do nedelje sv. Trojice, ko se konča čas za veli-
konočno dolžnost. Nedelja sv. Trojice pade
namreč letos že na dan 19. maja. Tako je v
prvem hipu nastala neprijetna zadrega.

Iz te zadrege je pa rešil pisavca teh vrstic
hrvatski misijonar Rev. Rafael Gršković, ki se
je ponudil, da bi ral pomagal na teh misijon-
skih potih. Zelo sem se tega razveselil in sva
si takoj razdelila naselbine.

Father Gršković je že znan med rojaki v
Torontu in Hamiltonu, to pot ga boste spozna-
li še po nekaterih drugih krajih. Prinesel vam
bo poleg lepih pridig in zakramentalnih milo-
sti tudi veliko petja, zakaj razume se tudi na
vsakovrstno muziko.

Čeprav je Hrvat po rodu, mu tudi sloven-
ščina dobro teče, saj je več let preživel v Ptuj-
na Štajerskem. Ker je v Torontu in Hamilto-
nu že znan med Hrvati in Slovenci, bo tudi to
pot sprejel te dve naselbini. Prepričan sem, da
ga boste Slovenci prav tako radi imeli kot bra-
tje Hrvatje.

Nadalje bo obiskal rojake v Montrealu,
Sudbury, Creighton Mine in Shumacher-Tim-
mins. Vmes se bo ustavil še v drugih naselbi-
nah, ki so pa videti izključno hrvatske in zato
v našem listu niso našteje.

Nasprotno bom pa jaz vabil v naselbinah,
kjer se bom ustavil, poleg Slovencev tudi Hr-
vate, da bo povsod vsem ustrezno. Ako Bog
da, bomo tudi nadalje tako delali in še lepše
uredili misijonsko delo med rojaki iz Jugosla-
vije v Kanadi.

Tudi knjig bomo skušali še več spraviti v
kanadske naselbine, da bo dosti branja v pro-
stem času. Enako bo treba še bolj poagitira-
ti za list Ave Maria med Slovenci, pa tudi za
"Izseljenski Glasnik", ki izhaja v Ljubljani.
Samo Bog daj, da bi se ne zgodilo kaj takega,
kar bi ustavilo poštno pošiljatve preko morja...

Zanimalo bo tudi Slovence, če povem, da
je začel z novim letom v Zagrebu izhajati nov
list za izseljene Hrvate, ki nosi ime "Hrvat v
tujini". Tega bova skušala z g. Grškovićem
spraviti v hrvatske hiše po Kanadi. Kar je pa
za Hrvate ta list, to je za Slovence "Izseljenski
Glasnik". Nekateri naši ga že dobivate, poa-
gitirajte zanj med drugimi. Saj stane komaj
en dolar na leto. Ta list bo ohranjeval zvezo
med domovino in tujino. Sezite po njem, ro-
jaki!

Glede dopisov iz Kanade moram pripom-
niti, da sta zadnjič odpadla dva, ker je urednik
zaradi zaposlenosti zelo zgodaj zaključil mar-
čno številko. Tako sta prišla prepozno. V pri-
čujoči številki sta objavljena skrajšana, ker
nekaj vsebine časovno ne spada več v list.
Sploh glejte na to, da pridejo dopisi že prve
dni v mesecu za prihodnjo številko.

Ker sem nekoč poročal, da sem dobil v
Kirkland Lake nekaj pošte iz Amerike preko
starega kraja, naj še to povem, da sem 4. mar-
ca prejel na Eveleth v Minnesoti božično vo-
ščilo iz Detroita. Obhodilo je pol Evrope in
pol Amerike. Voščilcem Bog plačaj.

* * *

VELIKONOČNI MISIJONSKI OBISKI.

(Nadaljevanje.)

CREIGHTON MINE, ONT. — Misijonar

pride v naselbino iz Sudbury po nedelji 21. aprila. Obiskoval bo rojake po domovih prve dni, misijon se bo začel v sredo zvečer 24. aprila. Pride Fr. Gršković. Natančnejši spored v cerkvi, posvečeni sv. Mihaelu.

SCHUMACHER, ONT. — Misijonar pride iz Creghton Mine po nedelji 28. aprila. Obiskoval bo rojake nekaj dni v Shumacherju, Timminsu in drugih okoliških naselbinah. Kateri dan se bo začel misijon, bo sam oznanil v naselbini. Enako bo za TIMMINS uredil tiste dni.

KIRKLAND LAKE, ONT. — To naselbino bo obiskal P. Bernard. Na vrsto pride enkrat v maju. Boste pravočasno zvedeli, pa tu še ni mogoče povedati natančnega datuma. Pevci, šmarnice bodo!!!

NORANDA, QUE. — Tudi v vašo naselbino pride P. Bernard. To bo najbrž takoj za naselbino Kirkland Lake. Natančni datum boste zvedeli pravočasno.

VAL D'OR, QUE. — Tudi v tej naselbini se bo ustavil misijonar. Najbrž bo prišel tja takoj iz Norande. Bomo še pravočasno obvestili.

Poleg teh tu in zadnjič naštetih naselbin jih še nekaj, kjer se bo misijonar ustavil. Morebiti bo napovedano v majski številki, ali boste na drug način zvedeli.

* * *

DOPISI IZ KANADE.

Toronto, Ont.

Pozdravljeni Slovenci širom Kanade! Sko-raj me je sram, da bi podpisala svoje ime pod ta dopis. Vem, da ni lepo, ko sem postala tako lena. Zmerom sem mislila, da sem ena tistih, ki drže besedo, pa me je prevarilo. Sko-raj leto dni se nisem nič oglasila v listu, čeprav sem nekoč obetala, da bom redna dopisovalka. Pa je že tako. Vsak mesec sem iskala po listu, kje bo kaj iz Kanade, pa lani kar nič ni bilo. Ne duha ne sluha o nas Slovencih v Kanadi. Seveda smo sami krivi. Upajmo, da bo to leto vse drugače.

Novic nimam, ker je za poročanje o pustni veselici zdaj prepozno. Vendar naj povem, da je bilo prav lepo. Samo slovenske mladine sem pogrešala na veselici.

Čestitam Mrs. Beligač na lepem dopisu in

se ji zahvalim, da nas je zdramila. Zdaj pa le ostanimo budni in večkrat vzemimo v roke pero. Pozdrave vsem še enkrat.

Regina Hajdinjak.

* * *

Bartonville, Ont.

Spet sem poiskal tisto zarjavelo pero in se lotil napisati kaj malega za Mlado Slovenijo v Kanadi. Vprašanje pa je, o čem naj pišem, da bo naše rojake zanimalo. Najlepše naredim, če naravnost povem, da nimam nič zanimivega pisati. Zima je, ko to pišem, pa še prav resna zima. Več se o vremenu ne izplača pisati, ker je najbrž povsod enaka zima. O ljudeh, naših rojakih spet ne kaže pisati, ker dolgo nisem videl žive duše. Tudi o društvu nimam kaj pisati, ker niti na seje ne morem, včasih me delo nazaj drži, včasih pa taka poledenica, da se moj dvonožni konj ne upa spustiti na pot. Verjemite mi, da ni prijetna vožnja — šest mil po ledu z biciklom. Ako bi visoka cerkvena gosposka dodala litanijam vseh svetnikov vzklik: Vožnje z biciklom po ledeni cesti — bi jaz prav iz srca odgovoril: Reši nas, o Gospod!

Zdaj mi je pa prišlo na misel, da bi pisal o lepših dnevih in boljših časih. Pa kaj naj zapišem o tem? To, da pridejo lepši dnevi spomladi, boljši časi so pa v božjih rokah. Ob teh mislih se mi je rodila velikonočna kitica, ki se takole glasi:

Čez polje cvetoče zvonovi done,
v livadi pa ptički veselo žgole.
Premagal je smrt.

Zvonovi so v lini že pesem odpeli,
vstajenja so glas oznanili veseli,
da Kristus je vstal, da je vstalo polje,
naj vstane, naj vzcvetete še naše srce.

Jože Starešinič.

* * *

Kirkland Lake, Ont.

Malo časa imam za pisanje, pa bom vseeno poskusila, da boste vsaj vedeli, da sem tudi jaz na svetu.

Večkrat berem kak dopis v listu Ave Maria in se mi tako dopade, kakor bi se s tisto

osebo naravnost pogovarjala. Však menda rad bere, če je daljši spis, rajši ga ima, pišemo pa bolj neradi. Meni so misli še vedno pri božičnih praznikih, čeprav so že davno minili in je že Velika noč pred durmi. Ta dva praznika sta za nas nekaj posebnega, ker okoli tistega časa dobimo obisk od našega misijonarja. Škoda, da za Božič ni bilo petih litanij, ki jih vsi tako radi imamo. Upam, da bo to na dnevnem redu po veliki noči, saj se čuje, da bo misijonar tu za šmarnice. Takrat že smemo upati, da nas bo grelo prijetno sonce in se bo dalo prav lepo zapeti.

Cerkveno življenje naj ne zaspi med nami, dragi rojaki. Katoličani smo in je treba, da se držimo svoje vere. Ne dajmo se prekiniti drugim narodom, ki se ne ogibljejo službe božje. Le pogledjte v tukajšnje cerkve ob nedeljah in praznikih, ali pa na kak prvi petek v mesecu, kako ljudje pridno prihajajo. Res imamo razne ovire, možje ne gredo na delo vedno enako, otroci so majhni in tako dalje,

toda se že najde priložnost za službo božjo, če je dobra volja za to. Mladina nam odrašča in bo o nas govorila tako kot govorimo mi sami o svojih starših: Tako in tako so nas učili, take in take zglede so nam dajali. Slabo se bo slišalo in slabo bo za nas, če ne bodo mogli naši otroci o nas povedati dobrih reči, kot jih moremo mi o svojih starših. Ne zakrivimo torej svoje in njihove pogube!

Končno naj omenim, da se je Koledar Ave Maria prav dobro prodajal. Nekateri so kar nestrpnost pričakovali, da ga jim prinesemo. Hvala vsem odjemalcem. Je pa tudi res v njem zanimivo in poučno branje. Kaj je pa z Matevžem Leskovcem, da se nič ne oglasi? Ali nič več ne perejo z mašinami v Ameriki? Pri nas v Kanadi še zmerom.

Zdaj pa lep pozdrav vsem, ki boste to brali, listu Ave Maria pa mnogo uspeha v vseh ozirih.

Marija Piškur.

NOVEGA KAJ PRI MARIJI POMAGAJ?

Spomlad in poletje se bliža, bližajo se ure priprav za obiske rojakov in romarjev.

Toliko dela, kakor ga bo letos krog novega samostana, ni bilo zlepa v letih našega življenja v Lemontu. Zato ponovno pozivamo rojake, naj nam pridejo pomagat pri tem delu. Morda ta ali oni nima kaj opravka doma in hoče svežega zraka, k nam naj pride. Dela in jela dovolj, svežega zraka in tudi oddiha, denarja seveda ni. Mnogo je takih rojakov, ki radi pohite kam na farmo delat že radi lepih spominov na Slovenijo, kjer so vedno delali v prosti naravi, pa tudi radi spremembe. Čikazani, vse drugače bote dihali kakor v zakajenem umazanem mestu.

Na spomlad treba tudi listje grabit. Žene, pridite ve, v taberh.

*

Za 14. julija, dan posvečenja naše nove stavbe se nam napoveduje cel vlak romarjev iz Clevelanda, dobri naš prijatelj A. Grdina že nastavlja mrežo z svojo naklonjenostjo do Lemonta. Pristrčno nam bote dobrodošli. Toda že danes opozarjamo: prenočišča pri nas ne bo, ker romarski dom ni dokončan in še ne bo prišla njegova zidava na vrsto do prihodnjega leta. Vsi veste, kako je z zidavo ogromnih poslopij. Z vašo cerkvico je bilo tako in z vašo farno šolo. Postavi se že, toda tudi plačati je treba in dokler niso poravnani dolgovi prve hiše, gospodar ne more misliti na drugo hišo. Vemo, da bodo to naši romarji vpoštevali in ne bodo hudi na nas, da drugega prenočišča ne bomo imeli na razpolago, kakor stari romarski dom, kjer je pa komaj za deset ljudi prostora, da bi mogli prenočevati. Lahko bi uporabili stari samostan v ta namen, toda finančni minister spet pravi: "Ne. — Nema pare za pohoštvo in postelje".

Za 21. julija se nam obeta tudi praznik. Ženska Zveza se posvetuje, ali bi ne bilo več kot prav, da enkrat kot celota pohite k Mariji Pomagaj. Je še vse zgolj posvetovanje, toda upamo, da pride do trdnega sklepa: sredi julija gremo na izlet v Lemont, da obnovimo lepe spomine na rajžanje v Slovenijo pred leti. Za takrat smo namenili blagoslovljenje blejskega otoka. Glasilo Ženske Zveze je toliko lepega povedalo o naših krajih v domovini, pa smo dejali, oziroma pisec teh vrstic je dobil misel: kaj, ko bi naši vrli Ženski Žvezi ta otok postavili. Če bi se Ženska Zveza kaj zelo ogrela za to misel, bi še celo na novi čolniček zapisali ime Ženske Zveze. Žene, voditeljice Zveze, ali bi ne bil to lep dan, dajte malo pobude organizaciji svoji, bote videle, da se bodo odzvale v lepem številu. Bo tudi nekaj novega: tabor slovenskih žena.

*

Društvo sv. Križa, slovensko prekmursko društvo bi tudi rado predstavilo svoj dan. 23. junij je preblizu društvenega dneva, ki ga bodo imeli na Keglovi farmi prvo nedeljo julija. Zato jim damo na razpolago prvo nedeljo avgusta. Junij itak ni zanesljiv mesec kar se tiče dežja. Zadnja nedelja v juniju je bila lani najbolj vihrava nedelja. — Pomnite torej, člani dr. sv. Križa v Chicago: prva nedelja v avgustu je vaš dan, povabite že sedaj vse svoje rojake, naj bodo že doma od Mure, Save ali Drave, da prihite to nedeljo z vami v Lemont.

*

Žal nam je, da je društvo Najsv. Imena v Jolietu odpovedalo svoj dan. Odpovedali so iz razloga, ker imajo ravno isto nedeljo razna društva domače slavnosti in prireditve. Prav tako, nazadnje pride domača fara prva na vrsto. Toda zanašali se bomo na Vašo obljubo, fantje in možje, da pridete 14. julija korporativno na posvečenje nove zidave. Hvala za dobro voljo.

*

Ob tej priliki, ko Joliet omenjam, moram povedati možem pri sv. Jožefu, da smo frančiškani še vedno prave vere, čeprav smo letos god sv. Jožefa predstavili na 12. aprila v svojem koledarju. Prestavila ga je vsa Cerkev, ker pride 19. marec ravno v čas velikega tedna. Godovno sv. Jožefa pa hočemo praznovati. To

ni da bi kar tako prezrli dan krušnega očeta Jezusovega, pa tudi krušnega očeta Cerkve in našega patrona, ki nam je največ pomagal pri zidanju kolegija. Lepo, da se postavite zanj, toda tudi mi ga ne zapostavljamo, letos ga hočemo še bolj počastiti, vi pa pridite pomagat ga častit. Ne pozabite obljube.

*

Urednik A. Marie sem bil tudi od župnika pri sv. Jožefu v Jolietu kregan. Zakaj? Zato, ker sem ljudem pozabil povedati v koledarju, da so bile vse fotografije in slike v njem izdelane po dobroti Rev. Fr. Butale. To veste, ali pa ne veste, če ne veste, vam sedaj jaz povem, da je župnik pri sv. Jožefu v Jolietu tudi izvrsten fotograf in bil je tako dober, da je svoje lepe slike odstopil v rabo koledarju. Na tem mestu se mu očetje frančiškani zahvaljujemo, urednik pa pravi: mea culpa, kakšna bo moja pokora? Upam, da dobim odvezo.

*

Vse zastopnike ponovno prosimo, da nam vrnejo koledarje, ki so jim preostali, ker so nam vsi koledarji pošli in imamo še mnogo naročil. Letos smo poslali koledarji samo po naročilu zastopnikov, češ, da jih bodo gotovo prodali. Morda pa ta ali oni le ni vseh prodal. Veliko uslugo nam bote napravili, če jih vrnete. Poštino seveda mi poravnamo.

*

Nekaj novih kandidatov za red se je že oglasilo. Ali bodo ostali zvesti svojemu sklepu, še ne vemo. Preberite oglas na tretji strani platnic vsi tisti, ki želite priti k nam. Tudi rojaki, ki so že prileteli in so izrazili željo, da bi k nam prišli, ga preberite. Sprejmemo take, ki **hočejo postati redovniki**, ne, da bi prišli semkaj služiti denar. Starejši so tudi dobrodošli, toda zdravi morajo biti. Zdravniško spričevalo. Treba jim bo treba tudi župnikovega spričevala. Kaj mi vemo, kdo so in ali so sploh katoličani.

*

Društvo sv. Jožefa, društvo podpornikov Lemonta z sedežem v Lemontu, sporoča vsem, ki sprašujejo, kako je s članarino, to-le: društvo še vedno obstoja. In kdor hoče spadati v to društvo, poravna letno članarino: dolar. Deležni so člani vseh duhovnih dobrot molitev, maš in drugih dobrih del, ki jih redovniki v Lemontu opravimo zanje.

Imena ustanovnikov so bila zadnjič objavljena. Danes objavljamo patrone naše ustanove in družbe sv. Jožefa. Duhovniki Rt. Rev. J. Oman in Rev. Derengoski. Prvi iz Clevelanda, drugi iz Jolietu. In Rev. J. Vrhunec iz Mc Kees Rock, Penna.—Potem: društvo Busy Bees, Chgo. Drugi so: Družina Jelenčič, Družina Sever, Družina Košnik, Družina Gr. Gregorich, Družina John Petrovich, društvo sv. Štefana; vsi iz Chicago. Družina Motz iz So. Chicago, Družina Hochevar in Družina J. Šetina iz Jolietu. Družina J. Kegel in T. Bevc iz West Allisa, Wis. — Iz Waukegana: Družina A. Ogrin, Mrs. Ivana Kirn, in Neimenovana oseba. Rose Znidar, in neimenovana oseba iz Milwaukee, Družina J. Benkovich, Steelton; Družina Zlogar, Steelton; Katie Triller iz Whiting, Ind. — Math Ulasich iz Ironwooda, Mich., Neimenovani iz Bridgeporta, Conn. Družina Henry Schier, Danbury, Conn.; Anna Lampe, Duluth, Minn. Družina J. Potokar, Cleveland, Družina Stepanich, Cherryvale, Kans.—Ter neimenovan rojak iz Renton, Wash. Ti vsi imajo članarino za družbo sv. Jožefa enkrat za vselej poravnano. Vsi, ki so plačali manj kakor deset dolarjev, pa lahko poravnajo svoj znesek z darom od leta do leta. Članarina je deset dolarjev za vselej.

*

Posebnim darovavcem se to pot zahvaljujemo: Mr. John Petrovich iz Chicago se je ponudil, da prispeva h kritju stroška za preprogo v cerkvi. Darovali so večje svote: J. Benkovich iz Steeltona 50 dolarjev, Družba sv. Družine v Jolietu 50 dolarjev, društvo sv. Frančiška Saleškega v Jolietu 25 dolarjev; slovenska župnija v Barbertonu 25 dolarjev, nadaljnih 30 dolarjev so darovali John Košnik, John Sever in John Habian. Mary Verderbar, New York je darovala 30 dolarjev. Hvala in Bog plačaj.

*

Tretjeredniki v Chicago govore, da hočejo darovati majhen znesek za stroške, ki jih bomo imeli za rože na treh gredah ob groti, ki predstavljajo tri čednosti: vero, upanje in ljubezen. Bog jih živi. Obenem vam še o tem piham na srce: zakaj si tretjeredniki ne izberete posebne nedelje, da bi prišli k nam korporativno na shod. Nedelja, ko bomo praznovali sv. Frančiška, v oktobru, naj bi bila vaša nedelja.

Lahko bi tisto nedeljo tudi prevzeli oskrbstvo za medeni piknik v režiji Fr. Johna. Navdušite se za to misel. Če bi bili zelo navdušeni, bi še lahko tridnevnicu imeli pri nas, bi že kje našli prostora za vaše prenočišče. Pišite, sporočite, govorite, agitirajte.

*

Pridne čebelice, v Chicago, znane so pod imenom "Busy bees" so spet priredile zabavo v korist našega samostana. Nekaj šepetajo; kdo, ne vem, da bi prevzele skrb za postavitev Baragove sledi, ki smo že o njej pisali. Baragova spominska pot, s petimi postajami, njegove rojstne hiše, njegove prve cerkvice, njegovega križa ob La Cross River, katedrale v Marketu in njegovega spomenika. Sled je že izdelana, vije se med lepimi hojkami. Spomenike izdelava domači umetnik Frank Kobal. Za Baragov doprsni kip pa še umetnika iščemo. Pridne čebelice, obrnite znesek, ki ste ga prejeli ob zadnji zabavi, v ta namen. Bo tudi lep spomenik za Vas in Vaše delo, ki je tako nesebično in tako požrtvovalno.

*

Mr. Math Cagran, ki je zadnje čase bil naš zidar, je hudo obolet za pljučnico. Zelo nam je žal zanj, upamo, da bo kmalo okreval in skončal svoj gradič, ki ga je postavljajal za poseben hribček ob jezeru. Imenovati ga je hotel: grad Štajercev. Kakor kaže, pa ga radi boleznini ne bo mogel dovršiti. Škoda. Bog mu spet zdravja daj.

*

Ob koncu: koledarček naših prireditev, v kolikor je spremenjen.

Mesec julij je rezerviran. Prvo nedeljo ima fara sv. Štefana; drugo nedeljo je posvečenje naše stavbe, tretjo nedeljo ima ženska Zvezza, če se bo odločila za to nedeljo, četrto nedeljo pa društvo sv. Štefana.

Mesec avgust je rezerviran: prvo nedeljo za romanje društva sv. Križa v Chicago in drugih prekmurskih rojakov, druga nedelja za čikaške romarje od sv. Štefana, tretja nedelja za so. čikaške romarje od sv. Jurija in zadnjo nedeljo v avgustu pridejo k nam društveniki sv. Mohorja in sv. Alojzija iz Chicage.

Romarji od drugod, se bodo pa pridružili romarjem iz Chicage ali South Chicage. Na veselo svidenje.

PRI TRAPISTIH

Ks. Meško

VPRAV jesensko vreme. Deži. Kakor otožna pesem se glasi enakomerno, poltiho padanje in škrebetanje dežja. Veter hiti v sunkih po dolini, srdito trga in cefra meglo nad Savo; posamezne zaplate plahetajo nad reko kakor ogromne, naglo iz spanja splašene ptice.

Tiho je v samostanu na skalovju nad Savo. Od nikoder človeškega glasu. Le zdaj zdaj zarožljajo v mistično tišino samostana po kamenitem tlaku težke coklje. Polagoma koraka brat v samostan, iz samostana, kapuco čez glavo, roke v molitev prekrižane v širokih rokavih valovite halje.

Duhovne vaje delam pri oo. trapistih. Delamo jih sicer duhovniki na teh odsvetnih hribovskih župnijah vse leto; saj živimo dan na dan življenje pravih eremitov, življenje polno pomanjkanja, odpovedi in zatajevanja. Upam, da nam te samote in težke dni piše v knjigo življenja Večni Sodnik . . . Zaželi pa si človek včasih iz te samote življenja v samoto samostanskih zidov, ki hrani v sebi mnogo več toplega življenja, duševnega vsaj, kot hrumna in šumna mesta.

Vse v samostanu je pokora. In vse pridiga za tujca in gosta: uboštvo — stanovanje, hrana, skupno ležišče, kjer ob sedmih zvečer ležejo, si potegnejo kapuco čez glavo, ob dveh pa vstanejo, pozimi vsi s srežem pokriti; dnevni red: molk, molitev, delo, tudi duhovniki delajo na polju kakor najzadnji brat, pokorščina.

Kakšna pridiga te asketične postave, kadar prihajajo v kor, vsi kakor z vso dušo pogreznjeni v drug svet, ker vsi od prvega dostojanstvenika do zadnjega desetletnega študentka z obrazom kakor kip suhega angela na oltarju temu svetu odmrli. Že ta v svoji ritmični valovitosti tako preprosta

obleka! Čudovito, kak čut so imeli nekdanji ljudje za enostavnost linij, ki prav s svojo antično preprostostjo delujejo tako močno in globoko. Kako daleč je zablodil današnji okus od te klasične prirodnosti in mirnosti. Recimo ženska moda, samo za zunanji efekti, za draženjem živcev hlasteča, zato čestokrat naravnost odvrtna. Ali sedanja umetnost. Pesništvo, ki misli, da je ustvarilo čuda kako umetniho, če govori v tako meglenih besedah in tako nenaravno zvutih stavkih, da jim čitatelj z zdravim človeškim razumom zaman skuša priti do jedra, če ga vobče imajo.

In kako topla srca bijejo pod to raševino. V tovarni za čokolado nad samostanom sem govoril s skromnim bratom, rodom Hrvatom. Tožil mi je, koliko sitnosti imajo čestokrat pri carini, kadar pride iz Gradca kaka pošiljatev le malo vrednih zavojev ali škatlic. Vznevoljen sem omenil: "Včasih mora biti človek naše domovine res žalosten, če vidi, kako se nekateri ljudje naravnost trudijo, da bi jo ljudem pristudili." Pa so možu kar vzplamtele oči in z zanosom mi je odgovoril: "Verujte, vse bo še dobro. Bog bo že naredil, prej morda, kot sami mislimo. Samo pomislite, kako so nas stiskali Nemci in Mažari. Pa smo postali kar čez noč svobodni. Le zaupajmo, da se bo tudi v tej svobodni domovini še vse lepo uredilo. Seveda, ljudje mislijo: "Trapisti so vsemu odmrli, tudi za domovino se ne brigajo." A kako je ne bi ljubili, ko je sam Gospod svojo domovino tako toplo ljubil! Z vsem srcem jo ljubimo in za njo — molimo." — "Le dajte, molite, s tem ji boste največ koristili," sem mu dejal ginjen in mu toplo stisnil roko v slovo.

In brevir, petje. Ti poltihi, neskončno mehki zvoki v molu, kako čudovito so nasprotni kričavi sedanji glasbi. Kako dobrodejno nasprotni. Teko kakor počasen, enakomerno, pokojno žuboreč potok. In ven-

dar čuti poslušalec iz vsake besede, da, iz slednjega glasu, da prihajajo iz najglobljih globočin, iz dna verne, vse Bogu posvečene, Boga ljubeče duše. In tisti skrivnostni Kyrie eleison — Christe eleison — Kyrie eleison, ki prihaja kakor iz daljave, ker izpod klopi, kamor so se molilci v svoji skrušenosti in ponižnosti do tal sklonili. Kriki iz najhujših bolesti vzdihujoče in kličeče duše so ti glasovi. Ne prosijo le zase, oni ne nosijo bremena na vesti. Za ves svet prosijo milosti in usmiljenja, za svet, z grehi obremenjen in vendar živeč veselo, razkošno in bučno, kakor bi živel v najsrčnejšem prijateljstvu z Bogom.

In zvečer, kadar se, preden ležejo k počitku, še za noč priporoče svoji Materi in Kraljici, Brezmadežni Devici, s slovito tra-

pistovsko "Salve regina". Kako molijo ti globokoverni, umerjeni basi, kako se dvigajo nežni povsem dekliški glasovi malih novincev dijakov kakor žgoleči škrjančki pred prestol nebeške Kraljice polni vere, zaupanja, ljubezni, to je treba slišati.

A ne le slišati, z vsem srcem, z vso dušo doživeti je treba to . . .

Ne čudim se, da je zbegano, razrvano dušo Huysmansovo to petje tako globoko pretreslo, kakor nam klasično opisuje v knjigi svojih izpovedi: "En route" — "Na poti", namreč na poti k Bogu. O, da bi očiščevalo tudi mojo dušo, kakor dušo tega nesrečno-srečnega pesnika. O, da bi jo dvigalo k Bogu in k Mariji kakor njegovo po ljubezni božji, po miru v Bogu hrepenečo dušo . . .

JUTRO

Ks. Meško

SVITA se jutro, življenje se budi.

A jaz ležim na bolniški postelji razpet, in moje križano, od bolečin vse prepečeno telo ne ve nič o novem življenju, o radostnem prebujenju.

Svita se jutro. Težka je bila noč, in vendar mojemu srcu lažja ko to krasno jutro s svojim v novi lepoti vstajajočim in, kakor iz sna zbujen, izpočit otrok, v kipečem zdravju dihajočim življenjem.

Zakaj moje življenje umira.

In vendar je tudi moje življenje imelo svoje rosno mlado jutro in svoj veliki dan, dela in truda poln.

Delavec sem bil, težak, pri delu od zore do mraka vse dni življenja.

Veselili mojega dela so se drugi.

Orač sem bil, src orač, sejalec, ki sem sejal v stotero duš dan za dnem.

Uživali so sad mojega truda drugi; moje je bilo samo delo.

Vrtnar sem bil, ki sem gojil cvetje s skrbjo in ljubeznijo.

Trgali so cvetje drugi. "Hvala ti!" so rekali redki.

Iskavec sem bil. Iskal sem roko, ki bi jo mogel stisniti zaupno in prijateljsko; iskal srce, ki bi mu mogel povedati lepo in toplo besedo, in bi mi z lepo in toplo besedo odgovorilo.

Iskal sem, našel nisem.

Potapljač sem bil, potapljajoč se v src globočine, biserov išoč.

Našel sem jih žalostno malo.

Zdaj sem od dela, prevar in trpljenja utrujen . . .

Svita se jutro. A malo, in prišel bo večer, zašlo bo svetlo solnce.

In mojega življenja solnce zaide kmalu; smrtne sence se zgrnejo čezme.

In vendar — mi li ne bo ta večer le — novo jutro?

JUNIORS' CORNER

The EASTER PARADE

HOLY GOSSIP OR WHAT Fr. James Madic

Lemont, Ill.

Through the kind efforts of the Young Ladies' Sodality of LaSalle, Ill., and some of their mothers, each room of the new monastery is furnished with a new clock. Many thanks and may God bless them.

As a token of loving and sincere thanks to the Blessed Mother for her recovery from her recent illness, Miss Mary Yelenčič donated the new stand for the votive light which burns before the main altar of the new chapel. I am sure that the Blessed Mother is more than pleased.

Two honor tablets will soon hang in the guest parlors containing the names of the donating parishes, societies and some private doonrs. Heading this list will be such as, St. Stephen's Parish, K. S. K. J., the V. Rev. M. Šavs, St. Mohor's Society of Chicago and others.

Because of the splendid cooperation received from St. Stephen's Parish, which has already donated over \$4,000.00, the new Pilgrim's Home will bear that name. The home, however, will not be built till 1941. It will stand near the grotto hill. The fathers regret that they will not be able to accommodate as many guests this summer as they would wish.

The Rev. Fr. J. Slapšek of Cleveland was the first New Year's visitor. He was also the first to send his donation and the first to sleep overnight in one of the guest rooms.

An imposing cross to be erected in March, stands at the entrance of the Cemetery Road, as a profession of the faith of the Society of the Holy Cross, Chicago. The blessing will take place in August at the society's pilgrimage.

Bro. Acoursius is out on the difficult assignment that of gathering new subscribers for the magazine and

has already enlisted about 300, bringing the grand total to 5,200, the largest ever attained. Hearty thanks to all the subscribers who, by their subscription, aid in the support of the Fraters.

Four of these Fraters have this year received the Minor Orders. They were, Fras. Ludwig, Martin, Richard, and Michael. Knowing that you you are helping them by your subscription I m sure you will help by interesting your friends in this work of love. Also pray for them and those teaching them. Ask God to grant the grace to more young men that they may, in the future, become Slovenian priests taking care of the Slovenian flock.

With the coming of the summer months the site of the grotto will be a beautiful spot. The sisters have granted a small plot behind the grotto which will be filled with trees and bushes. Beside it is a small wood of evergreens and underbrush with a small trail winding through. At spots along this trail will be a few miniatures and replicas representing the highlights of Bishop Baraga's life, such as his birthplace, cathedral, etc. A rock garden graces the empty meadow beside the lake. On the opposite shore a medieval castle stands on a pile of rocks while in the center of the lake a small replica of "Bled" stands surrounded by the water. The island was erected by M. Yelenčič and Čagran, but the buildings were all built by Bro. Antonine and Mr. Kobal.

To further the monastic spirit Mr. Kobal made a small pulpit for the refectory where one of the fraters reads during the two pincipal meals of each day.

To replace the painting Miss Briget Spenko donated a statue of St. Joseph. On the altar at the foot of this statue one of the fathers sings a high mass for the intentions of all the members of the Fraternity of St. Joseph on the first Wed. of each month.

Till next month, then, I'll be watching!

A HAPPY EASTER

It was very late that Holy Saturday night. Yet,

Billy sat on the door step and prayed with tears in his eyes. He offered all his prayers for his sister who was very ill. For the last three days she wavered between life and death. All the doctors gave up hope for her recovery.

As Billy prayed long into the night, he heard strange sounds. He jumped up when he heard the drone of an aeroplane. He hoped against hope that it would land. It did! The plane landed about a quarter of a mile from his home. When Billy reached the plane a man was climbing out of it. "Is this where the Randolph family lives?" inquired the pilot. Billy answered: "I'm Billy Randolph." As they went to the house the boy explained all about his sister and what the doctors said.

In no time Billy and his parents were at the hospital. He played all the harder that the new doctor would be able to help his sister. It seemed like hours before the doctor came out of the room. He smiled at Billy and turning to Mr. Randolph, said: "Betty will be alright. She is a mighty sick girl and will have to stay in bed for a long time. You may see her, but only for a moment."

At Mass on Easter Sunday Billy thanked God for the great favor. Now he knew what a Happy Day Easter could be. In fact, it was the happiest Easter Billy ever had.

—Josephine Kozel (Chicago)

HAPPY?

Easter is here! Easter is here!
Everyone knows, as well as I.
Oh! here is the bunny
And those colored eggs — how funny!
I'll pick you a bouquet of lilies
Though I know it sounds silly
Yet, I feel so happy and gay!
This poem is not very long
But I'll have to say so-long
Until I'll write another letter
To make everyone feel better.
Happy Easter Greetings to all!

—Cecilia Horwath (Chicago)

LISBETH

Mary T. Waggaman

They had been far out in the woods, gathering budding boughs and pussy willows and the first scant greenery of early spring, and they came down the rough road skipping and laughing around a sweet-faced lady, who wore a black dress and a curious bonnet with "white frills." They were "nice" little girls, as Lisbeth saw at a glance—like those she sometimes watched wistfully, playing before white-porched houses when Gran sent her to town on errands, but who always stopped jumping rope and stared and whispered until she passed.

And they stopped staring and whispering as they saw her swinging on the broken gate to-day. Only the sweet-faced lady broke into a little cry of delight.

"Oh, my dear children, look, look what beautiful flowers! and in perfect bloom! And so many of them too! I never saw anything lovelier. They seem to be

growing wild around this old house. Nellie, Grace—ask the little girl on the gate if you may go in and gather some for our altar to-morrow!"

But Nellie and Grace shrank back to Sister Angela's side. "Oh, Sister, we can't we're—we're afraid."

"Afraid of what?" asked Sister Angela.

"Oh, don't you know, Sister? That—that's Thornwood," half a dozen voices whispered eager and excited information to Sister Angela.

"And—it's haunted—nobody would live there for years and years—and dreadful people are staying there now."

"What kind of dreadful people?" asked Sister Angela, her clear eyes searching the silent house.

"Oh, the old woman is a gypsy, or witch, or something awful," murmured an excited chorus.

"A witch! Nonsense!" Sister Angela's laugh rang out like a chime of silver bells. "There are no such things as witches out of fairy tales—as I thought all my little girls knew. You must not believe such foolish stories. We will have a talk about this in Instruction class to-morrow; meantime wait here, and I will get some of those lovely flowers myself."

"Oh, Sister! no, please," pleaded half a dozen frightened voices. "Nobody ever goes in there—nobody, Sister Angela."

"Somebody is going in now," was the bright answer as Sister Angela gently detached the clinging hands that tried to with-hold her and turned to the broken gate, where Lisbeth still hung, a pitiful little figure indeed. Her coarse frock was torn, her old blue jacket burst across the shoulders, her hair, soft and curly, fell in tangles about her thin brown face. The dark eyes that looked up at Sister Angela were dull and listless, the young mouth had no dimpling smile like the happy children near.

(To Be Continued)

THE APOSTLE OF THE CHIPPEWAS

It was September 8, 1833, when Father Baraga left Arbre Croche permanently for his new mission post at Grand River. Immediately upon his arrival, thirteen days later, he gathered together the Indians and told them the wonderful news, that he intended to remain and to build a church and a school. The Catholic Indians were very well pleased; of the others, some seemed unconcerned and a small number objected. These latter were the converts of a Protestant missionary, a man who, though well financed, had succeeded in converting but ten in about nine years, Father Baraga had converted about eighty-six in three weeks. Incited by jealousy, these Protestant Indians tried to prevent Father Baraga from settling there and building a church. Since their objections made it plain to all that they were jealous, the majority of the natives warmly approved Father Baraga's stand on his rights.

The building of the church and the school was beset with many difficulties. After a vain search for skilled mechanics, the missionary made the long and tiresome trip to Detroit looking for help. When winter came on,

the progress of the building was slowed up.

Without a church his mission would undoubtedly fail. But where could he, so poor a man, among even poorer people, get the means to pay for it? "With outstretched hands, I beg you to have compassion on your unfortunate brothers in this part of the world," he wrote imploringly to the Leopoldine Society, his benefactors in the past. And his pleas were not in vain.

(To Be Continued)

NEW YORK WORLD'S FAIR

"It's the greatest show on earth" so they say in New York. Admission prices are 75 cents for adults on week days, 50 cents on Saturdays and Sundays; children pay ten cents. The City of Tomorrow or the N. Y. of tomorrow is a sight that one must not miss. It is very beautiful and very interesting. The first foreign building we entered was the Irish. It is in the shape of a Shamrock. Around it is planted grass brought from Ireland. In it they show the Industries, Sacred chalices and other vessels, the Whiskey of Ireland, Irish horses and Irish wool.

The Norwegian nation has two pavilions: a restaurant and bar selling delicious Norwegian food. Inside the building are costly Pictures, Silver Fuls, fish in a little pool. Also replicas of the Viking Boats and a large statue of a great Norwegian King.

Next pavilion we came to was the Yugoslav. They also have two pavilions. In front of the main one is a statue of a Yugoslav mother holding her baby son and in the other hand she has a bushel of wheat and a large map of Yugoslavia. As you enter the pavilion, the first thing your eyes see is the statues of all the minorities of Yugoslavia dressed in colorful costumes and also a large wooden cut of a Yugoslav village. There is also a large stone 900 years old that is called the Bogomil stone. In the center they show the products of the country in ornamented baskets, bottles of Dalmatian and Serbian wines. Further on are the industries of the country and large pictures of Yugoslav scenery. In a corner are hops, tobacco and other plants; minerals of Yugoslavia: coal, iron, silver etc. Also showing: a statue of a native carrying a large rock, a little pool filled with fish and surrounded with flowers. As you ascend to the next floor there is a bust of King Peter and reaching up to the ceiling are pictures of Slovenia, Croatia and Serbia; then Dalmatia, Bosnia and Montenegro. There is a small replica of Dubrovnik and a small village of Slovenia.

In the second building of Yugoslavia, they sell dishes, furniture, towels, dolls etc., all made by hand in Yugoslavia. They also show a movie of the beautiful scenery in Yugoslavia.

—Julius Sustarič, Brooklyn, N. Y.

WHEN I LEFT THE PRICE TAG ON

It was nearing my mother's birthday and I still hadn't purchased a present. The saddest part was that I didn't have anything to spend. I wondered what to do. Finally I decided to ask my father to lend me fifty cents. I went to him while he was reading alone in the living

room. Having told him what I intended to do with it, he added fifty cents more and I had a whole dollar to spend.

As soon as he gave me the money I ran to the store. I decided to buy my mother some gloves. They had two prices: Fifty cent ones and dollar ones. I couldn't decide which ones to take. If I took the cheaper ones I'd have half the money left for myself and then I could buy that famous book "Little Women." Something told me it would be wrong so I quickly told the sales woman that I wish to buy the dollar gloves. After all, mother deserves more than that. When I reached home I wrapped the gloves as neatly as I could and placed them on the table where mother would see them the next day. When mother opened the package, she tried the gloves on immediately to see if they fitted her. She said that they pinched. Taking them off she looked inside. There on the tag was written \$1.00. Was I glad that I bought the dollar pair instead of the cheaper ones for, what would my father have thought of me!

Josephine Kovacic (Euclid, Ohio)

CONTEST FOR MAY

"Why do you like to read the Juniors' Corner?" Every boy and girl whether in grammar school or in high school can win a prize for answering the above question in fifty words or less. The most interesting answers will be printed in the Juniors' Corner. If your letter is mailed on or before midnight April 15th you are eligible for the contest. Neatness and originality will be watched. Also: add whether you go to grammar school or high school. The question is WHY DO YOU LIKE TO READ THE JUNIORS' CORNER.

THE MAIL BAG

Dear Juniors' Friend,

Greetings to all the Juniors from a SS. Cyril & Methodius sixth grader! It is a long time since I've written a letter to you. I go to the above School. I am in the sixth grade. In our school room there are both fifth & sixth grade. Altogether, there are forty-five children . . . Frances Chopich.

It is a pleasure to write to you. This is the first time I am writing to you and the Juniors. We have amateur hour in class. We have so much fun . . .

Ann Schmidt.

I wish you have a happy Easter for when Jesus arose from the dead everybody was happy. I'm going to have a lot of fun—I'm sure of that . . . Henry Basch.

Our class made a spiritual bouquet for his excellency, Archbishop Stritch. We are offering many prayers for him. Here's wishing much luck to you and your Junior Friends . . . Elsie Robek. (Thanks for your nice letters, Juniors from Sheboygan. Anna Mae Goličnik, Gladys Bolf and friend Gilbert also wrote to us. Thank you very much! J. F.)

Dear Rev. Father: I am writing to you because not many boys and girls write to you from my town. I am 12 years old and my birthday is in May. (Is that a hint, Eddie? J. F.) I go to a good sized Catholic school: about 350 to 400 children. I have a good Sister—I mean strict. My oldest sister and I know Slovenian and how to speak it too. My younger sister does not know it so hot. I read the A. M. every month. My mother has

been getting it for 14 years. It's not a record but it is a long time. I have to close now for my time is getting short. Before I forget, this is my first letter.

Your friend,
Eddie Rebek (Elmhurst, Ill.)

Dear Father:

Many thanks for the beautiful Rosary you sent. I am late in thanking you. Really, I was so surprised to find a letter from you and then Vickie brought over the souvenir! That same evening I led the Rosary at home and offered up my prayers for you. So again, Thanks a million.

Speaking about pests, there are three younger than I that I call pests. There isn't a night that passes, in which one of them wants help in their homework. At first I didn't like the idea, but now I take it as it comes. I've reached the honor roll with 90%. But next time I hope it can be higher.

I'll close now and get ready for bed so here's another "Merci" (French for: thank you!) for the pretty gift.

Your friend,

Josephine Lekan, (Newburgh)

P. S. Uncle Frank threw the ashes from his pipe into the waste basket and the paper began to burn. Don't worry, no firemen were needed. It was put out in a few seconds.

P. S. I second the motion for a picture contest (even though I don't send my picture?) Good-night, sleep tight . . . Wake up bright in the morning light!

Dear Father; I am Pauline's sister and I am eight years old. I go to Holy Redeemer School and am in the third grade. My teacher's name is Sister M. Catherine. Please write to me. Happy Easter!

Yours truly,
Rosemary Rosa (Detroit)

Dear Juniors' Friend; It certainly is swell to be back in the dear corner again. I've neglected it for such a long time, that my conscience started to bother me already. Well, you know the reason why I didn't write before, so I know you're not angry.

I noticed that quite a few of my friends wrote to you; for instance: Josephine Hocesvar, Josephine Hrvatin, Sophie Lekan, Marie Nasenbeny, etc. I hope they'll write to you some more. They're all great pals of mine. The new St. Lawrence Church is almost finished, thanks to our beloved pastor, Father Oman who has done a great deal to make the dream of us parishioners come true. I think it would be hard to find a Pastor who is so interested in his parishioners and we certainly are thankful to him.

I suppose I'll close my letter this time, but next time I'll write a real long letter. I send my regards to all the Juniors, to my girl friends that write to you and in particular to you.

Regards,

Vickie Hocesvar (Newburgh)

Dear Juniors' Friend; Happy Easter! Hardly have the holidays passed and again we have other ones. The wind is very sharp in our city, so we must still dress like Santa at the North Pole. I hope you received many letters from Sheboygan.

Yours sincerely,

Betty Jane Horzen (Sheboygan)

Dear Juniors' Friend; This being my first letter, I'll have to introduce myself. I am Mary Skrabec, age 15 years and go to Notre Dame Academy. I wanted to write

many times but something always interfered. I hope now that I've started I will be able to write as often as does my cousin Katherine Novak. I also enjoyed reading your poem: "Snowflakes" published in the January issue of the A. M. Congratulations Katherine!

With regards to all the Juniors,

Mary Skrabec (Cleveland)

Dear Juniors' Friend,

I'm ashamed I haven't written for such a long time. But do you know that I just couldn't settle down to write? Oh, but now things are different. I made some resolutions for the New Year.

I began the year by attending mass and receiving Holy Communion. Also, writing to you! My one resolution is to write to you every month. Watch me keep it. (I'm still watching. Shall I tell on you? J. F.)

Speaking about the Juniors' Corner, I'll tell you what Alvina and I do when we receive the Ave Maria. We choose a cozy corner and each reads a letter. I get the biggest kick out of this because some of the letters are humorous and each of us puts her own expressions in while reading. I can hardly wait for the next issue. I'd enjoy talking to some of those kids, I really would!

Thanks a lot for asking the Juniors to pray for Alvina and me. I thank especially that little girl from Montana who asked God to pour His graces on me. I hope we will meet some day so that I may thank her personally! We appreciate it.

I'm graduating in June. (I hope). Then vacation! We're allowed to go home for ten days this summer, but I don't know yet if I'm going. I had a swell time last summer. Made a few more friends. Did some sight-seeing also.

Well, I'm getting short of words, so hoping this letter is printed soon, I wish all a Happy Easter!

An awakening Junior,

Rose Cimperman (Mt. Assisi)

Dear Juniors' Friend,

I have decided to write again just as I told you I would. If you're not too busy I'd just like to write a few words to tell you how we're getting along. Perhaps I should ask how you're getting along? Don't work too hard. We want our Juniors' Friend to be with us for a while yet. Or don't we, Juniors?

All the letters so far from the Juniors were interesting. I think that the drawing contest is of greatest interest to me because I love drawing and have been drawing all my life. Of course there are Juniors that have other talents and would like to get a chance at a contest. Let's give them a chance; I know they all like something different.

Say, Juniors' Friend, how about waking up my sister Betty? She must be sleeping or something. I've been trying to tell her to write so you'll know I'm doing my part. I'd like to send my best regards to Angela Mlakar, up there in Gilbert, Minn. She seems to be an up and coming Junior. We could all take after her and write more often.

I think I'll close now since I haven't any more to write. In closing I wish to call attention to an article and poem on winter. With best regards and season's greetings,

A faithful Junior, **Alvina Horzen** (Mt. Assisi)

RADOVEDEN SI:

Charles Madic, bogoslovec v Lemontu.

Čemu ta oddelek Ave Marije?

Namenjen je v pouk vernikom glede božjih in cerkvenih zapovedih, cerkveni zgodovini, in liturgiji.

Kaj pomeni Cvetna nedelja?

Cvetna nedelja je začetek Velikega tedna. Ta dan Cerkev dramatično predstavlja zgodbo sv. evangelija o Jezusovem slovesnem prihodu v Jeruzalem. Pred mašo se blagoslove zelene vejice, ki jih duhovščina, (v nekaterih krajih tudi ljudstvo), nosi pri procesiji. Množice so hitele tudi iz mesta Jezusu nasproti, in zato je menda prišlo v navado, da nekaj pevcev v cerkvi ob zaprtih vratih sprejme vračajočo se procesijo; subdijakon potrka s križem na vrata, in tedaj se vrata odpro. Ko blagoslovi te vejice, Cerkev prosi, naj bi blagoslovljene vejice vse one, ki jih ponese domov in jih bodo pobožno rabili, branile dušne in telesne nezgode.

Kaj so tako zvane 'tenebrae'?

To je oficij zadnjih treh dni velikega tedna posvečene trpljenju in smrti Jezusa Kristusa. Ta oficij — molitev duhovnikov — je precej drugačen kot oficij, ki ga duhovniki in redovniki molijo druge dni. Ker se je pri oficiju teh dni nadalje ohranila stara navada, da so ga opravljali ponoči, zato se še vedno imenuje 'matutinum tenebrarum'. Torej, prav za prav, z molitvami bi morali začeti zvečer, okoli devete ure; a sedaj je splošna navada, da se opravijo jutranjice že proti večeru ali popoldne. V samostanih in po nekaterih cerkvah se ta oficij poje.

Kakšen pomen ima pogaševanje sveč med oficijem?

Ugasle sveče so simbol učencev in prijateljev Jezusovih, ki so Gospoda v njegovem trpljenju zapustili in zbežali; vrhnja sveča, katero ob koncu, oficija klerik sname s svečnika in jo nese prižgano za oltar, tam skriva in potem zopet nasadi na svečnik, pa je znamenje Jezusovega pokopa in vstajenja.

Zakaj se pravi Maša na Veliki Petek "Missa praesanctificatorum" (Mass of the Praesacramentum)?

To se pravi zato, ker je Sveta Hostija, katero mašnik rabi na ta dan, bila posvečena na veliki četrtek. Bistveno je torej ta maša samo obhajilo, z molitvami in obredi, ki tudi pri navadni maši spremljajo sv. obhajilo. Samo predstojnik v samostanu in župnik v župnijah sme darovati to mašo, in samo on prejme obhajilo.

Kako je velikonočni dan določen?

Judje so šteli mesece po luni. Jezus Kristus je umrl 15. Nizana po judovskem kalendarju. Lunino leto pa je $11\frac{1}{4}$ dneva krajše od solčnega leta. Da se ta razlika izravna, so en mesec dodali navadnim 12 mesecem; pri tem pa se niso ozirali na astronomične račune, ampak so judovski duhovniki poljubno določevali, kdaj naj se uvrsti en mesec. Današnje pravilo, da se naj velika noč praznuje prvo nedeljo po polni luni, po pomladnem ekvinokciju, more nam dati samo približni datum pravega dneva Jezusove smrti.

Zakaj Cerkev ukazuje latinski jezik za liturgijo?

Razlogi so ti-le: Edinost Cerkve se najlepše kaže, če se rabi v liturgiji povsod in vedno eden in isti jezik; živi jeziki se vedno preminjajo, posamezne besede pridejo iz navade, uvajajo se nove. Liturgične knjige v domačem, živem jeziku bi bilo treba vedno popravljati in obnavljati. Latinski jezik se več ne preminja, ampak je vedno tak, kakršen je bil takrat, ko ga je Cerkev sprejela v liturgijo. Iz tega razloga tudi ukazuje Cerkev, če kdaj dovoli kak drug jezik v liturgiji, da bodi to stari, ne več splošno rabni jezik. Ker navadnim vernikom latinski jezik niumljiv, Cerkev ukazuje, da naj dušni pastirji v svojih govorih razlagajo svete obrede, zlasti sv. mašo.

Zakaj je naš Očenaš krajši kot protestantski?

Očenaš, ki ga mi molimo, je ista molitev, katero je Kristus učil, brez vseh človeških dodatkov. Besede "ker tvoje je kraljestvo, in moč, in slava vekomaj", ker protestanti molijo na koncu Očenaša, ne najdeš v starem manuskriptu Novega Zakona. Angleški protestantski prevod pristavlja te besede.

Ali ne pomeni "Brezmadežno Spočetje", da je Marija spočela sina, Jezusa Krista, brez madeža na svojem devištvu?

Nikakor ne. To pomeni, da je Marija sama bila spočeta v telesu matere, sv. Ane, brez

madeža izvirnega greha. To se ne sme zame-
njati za Marijino deviško porojenje Jezusa, ki
je bil, seveda, brezmadežno spočet kakor
Mati.

**Ali ni nepravilno da Bog kaznuje z večno
kaznijo eden trenutek smrtnega greha?**

Filozofski princip pravi: "Injuria in injuria-
to". Krivico ne meriš po velikosti dejanja,
temveč po velikosti osebe, ki je razžaljena. Je
velika razlika, če priprost človek klofne sobra-
ta ali pa predsednika države. Smrtni greh, če
prav tako kratkotrajen, je pa razžalitev nes-
končnega Boga, in torej vreden neskončne
kazni.

**Je deležen odpustkov, katerekoli bi ne
opravi križev pot nepretrgoma?**

Ne udeležil bi se odpustkov, kdor bi obho-
dil nekoliko postaj, potem pa n. pr. šel domov
po opravkih in se pozneje vrnil ter pobožnost
nadaljeval. Ko bi pa kdo le toliko prenehal,
da bi vmes opravil kako drugo pobožno vajo, n.
pr. da bi šel k sv. obhajilu, da bi bil pri maši,
ali da bi šel k sv. izpovedi, — sme nadaljevati
križev pot, kjer je nehal, in bi bil deležen od-
pustkov.

VELIKE MISLI VELIKIH MOŽ

Ludvik Ule, bogoslovec v Lemontu.

Štiri reči so ki se jih mora človek nau-
čiti če hoče da bi ga drugi cenili:

1. Brez zmede misliti.
2. Ljubiti bližnjega odkritosrčno.
3. Delati z dobrim namenom.
4. Zaupati v Boga in nebo.

—H. VanDyke.

*

Kako pametno živeti:

1. Pripravi se za delo, ki ga je tebi Bog
na tem svetu pripravil in ne zgubi časa.
2. Privošči si nekaj zabave.
3. Delaj in se ne boj odgovornosti.

4. Napake naj bodo tvoje učiteljice.
—Theodore Roosevelt.

*

Kdo je prijatelj:

1. Človek ki prvi vstopi, ko ves svet
gre.
2. Človek ki raje daje kakor jemlje.
3. Prijatelj je: ki se smeje v nesreči,
kara naše napake, je žalosten v naši žalosti,
in je varna trdnjava v naših neizgodah.
4. Človek ki je bolj meni zvest kakor
sem jaz sam sebi, je pravi prijatelj. In —
5. Človek ki je sebi zvest, — torej bo tudi
meni.

*

Če hočeš človeka osrečati, osrečaj ga,
ko je še otrok — spomin na mu bo vir
veselja za celo življenje.

—H. VanDyke.

*

Veliki misijonar, Francišek Ksaver, je
nekoč utrujen od dela legal k počitku. "Ne
budite me," je dejal, "razen če pride mimo
otročiček." — Sveti mož je veliko cenil po-
govor z otrokom.

*

Tolstoj, ruski pisatelj, je v svoji mlado-
sti doživel nekaj, kar je nepozabno vplivalo
nanj. V hiši svojega očeta je pomagal ne-
kega dne služabniku razpostaviti kozarce po
mizi. Po tej mali uslugi pa je občutil v srcu
dotlej nepoznano srečo, da si je dejal: O,
kako slab sem bil doslej! O, da bi vendar
mogel postati dober in srečen v prihodnje.
Mladega moža je napolnilo z začudenjem,
da more tako majhna dejanska dobrot, iz-
kazana bližnjemu, obuditi v človekovem sr-
cu tako močno in veliko veselje. Vedel je,
s kolikim trudom in kolikimi žrtvami si kop-
ljejo vodnjake veselja drugi ljudje; toda to,
do česar prikopljejo, je kvečemu plitva vo-
dica. Ljubezen do bližnjega pa razgiblje v
vsakem srcu mogočne sunke veselja, tako da
tone v njem duša.

POUČLJIVE ZGODBICE

Martin Stepanich, bogoslovec

PERZIJSKA bajka nam pripoveduje o mladem junaku Suhrab-u, kako mu je njegova mati pogosto pripovedovala, da mu biva v daljni lepi deželi oče, ki je slaven junak. Mlademu junaku pa ni zadostovalo zvedeti, da mu biva oče, marveč se je podal na pot iskat očeta, da ga popolnoma spozna, da ga vidi od obličja do obličja. Nobena pot mu ni pretežavna, nobena ovira prevelika, ki bi ga mogla odvrniti od njegovega naklepa. Ne miruje prej, dokler ne najde svojega očeta. — Tudi mi vemo, da nam biva takorekoč v daljni deželi slaven oče, Bog, ki je stvarnik in začetnik vsega . . .

* * *

Bogat mladenič je bil ozdravel po nevarni bolezni. Ko pride vprvič na vrt, kakor prerojen ves vesel hvali Boga za toliko dobroto, da mu je zopet podelil zdravje. Svoje oči obrne proti nebu ter reče: "S čim bi ti pač, preljubi Bog, povrnil toliko dobroto? Kako rad bi ti dal vse svoje premoženje!" Te besede pa sliši pastir Hermes in reče mladeniču: "Od zgoraj prihaja vse dobro. Tja gori ne moreš ničesar poslati, pojdi z menoj." Mladenič sledi pobožnemu starčku, ki ga pelje v revno kočo, kjer je ležal družinski oče na bolniški postelji. Žena njegova se je milo jokala, otroci pa so letali brez obleke sem in tja ter prosili kruha. Mladenič se prestraši, toda starček ga prime za roko in mu reče: "Glej, tu je oltar za tvoj dar! Glej, tu so Gospodovi otroci in namestniki." Mladenič je razumel starčka in je bogato obdaroval ubogo družino. — Tako skazujmo tudi mi svojo ljubezen do nebeškega Očeta. Ker dobrot ne moremo njemu samemu povrniti, povrnimo mu jih v

njegovih otrocih, v našem bližnjem, ki je v revni in potrebi . . .

* * *

Brezverec Ingersoll, ki je po Ameriki širil svojo nevero, je bil nekoč v izbrani družbi. Med gosti je bil tudi glavni protestantski pridigar v New Yorku, Talmage. Ingersoll se je hotel s Talmagem, kakor navadno, pogovarjati o verskih zadevah. "Se mi ne ljubi. Sem preveč razburjen," odvrne Talmage. "No, kaj pa se je zgodilo?" vpraša Ingersoll. "Mislite si, ko grem sem, pridem v umazano stransko ulico. Hrom berač je ravno ob berglah šepal po blatu. Par predrznih dečkov ga je zaničevalo in eden mu naposled izpodbije bergljo da je berač padel v blato." Ničvredni ljudje," zakliče Ingersoll. "Ničvreden človek si ti, Ingersoll, odvrne resno pridigar. "Ves človeški rod tava tu na svetu po blatu nesreč in greha. Edina podpora, ki nas varuje pred padcem, je vera v Boga in večnost; to vero pa ti iztrgavaš ubogemu človeškemu rodu."

* * *

Nekoč je na neki kliniki čakal preprost mož operacije. Imel je raka na jeziku. Vse je bilo pripravljeno. Učenci so že obstopili zdravnika, ki je imel operacijo izvršiti. Preden pa zastavi nož, izjavi možu še enkrat, da za ozdravljenje ni druge pomoči; bo z operacijo rešen gotove smrti, toda bo izgubil govorigo. "Če imate kako željo," mu pravi, "ki bi jo še radi z besedo povedali, izrecite jo zdaj takoj, potem boste mutasti." Tedaj je bolnik nekoliko nagnil glavo, potem pa z veliko pobožnostjo izgovoril: "Hvaljen bodi Jezus Kristus."

* * *

Rimski cesar Tiberij je pisal z otoka Kaprija, kraja svojih najbolj izbranih razveseljevanj in naslad, senatu v Rim tako-le: "Kaj naj vam pišem zbrani očetje, ali kako naj vam pišem? . . . naj me bogovi in boginje še hujše tepejo, nego čutim, da me že zdaj tepejo vsak dan . . ." Tepenega se čuti

mogočni Tiberij pri vsem svojem uživanju! Človek, ki pa zmerom trpi za Boga, se čuti blagoslovljenega . . .

* * *

Boris, stari kralj Bolgarov, je bil trdovraten mogočnež. O krščanstvu ni hotel slišati ničesar, dasi se je trudila za njegovo spreobrnjenje celo njegova sestra, ki je bila na kraljevem dvoru vzgojena v pravi veri. Kralj je bil divje narave. Ljubil je viharne dogodke ter silne, strahotne in razburljive prizore. In božja previdnost se posluži te njegove posebnosti, da ga privede k spoznanju resnice. Na kraljevi dvor pride, kakor pripoveduje legenda, pobožen menih, sv. Metod, slovit po svoji slikarski umetnosti. Kralj Boris ga pozove, naj naslika v njegovi novi palači kar mogoče grozno podobo. Metod naslika poslednjo sodbo, in sicer tako živo, tako velikansko in pretresljivo, da je kralj ves iz sebe, ko slika r sliko odkrije. Zahteva, da mu Metod podobo natančno razloži. Svetnik to rad stori, in milost božja gane kralja, da sprejme krst, on in njegovo ljudstvo . . .

* * *

Voltaire-u, velikemu apostolu nevere, je nekega dne pisal drug nevernik, da je našel dokaz, da ni pekla. Voltaire mu je odgovoril: "Potem si srečnejši kakor jaz; jaz takega dokaza še nisem našel."

* * *

Kar je dejal sv. Alfonz o svojem času, to velja o današnji dobi: Če stvar prav premislimo, ni v svetu nihče bolj zaničevan nego Kristus. Do surovega človeka imajo ljudje več obzira nego do Gospoda; človeka se boje, da bi se utegnil maščevati, Boga pa žalijo, kakor bi se maščevati ne mogel . . .

* * *

Neki nadškof na Ogrskem pripoveduje to-le zgodnico: Nekega dne se mi je pritožil človek, ker je bil njegov sin v šoli tepen. Ko pa je mož vse povedal, sem dejal: "Dra-

gi prijatelj, to nič ne de. Ko sem bil jaz majhen, je moj oče, ki je bil čevljar, večkrat vzel tisti dolgi čevljarski jermen in ga je pomeril po meni. Pa zato sem vseeno postal nadškof."

* * *

Ko je cesarica Evfrozina mislila, da je prišel čas, da si njen cesarski sin izbere družico za življenje, mu je z ljubeznivo resnobo, kakršna se spodobi kraljici in materi, dejala: "Moj sin, zdaj je čas, da poskrbiš za nasledstvo na prestolu, za bodočega dediča cesarstva. Poiskala sem najlepše device celega Orienta in jih poklicala v Carigrad, da se zbero v biserni dvorani cesarske palače. Prosi Boga, da pravo izbereš; zakaj vedi, da važnejša in težja je zate ta izvolitev nego vladarstvo celega cesarstva, ki je na tvojih ramah."

Nato je odgovoril sin Teofil: "Ljuba mati, ve žene imate bolj izkušene oči v teh stvareh nego mi možje. Prosim te prav iz srca, da bi mi vi, ki ste zmerom tako skrbeli za moj blagor, še zdaj v tej težki odločitvi s svojim svetom podpirali."

"Dobro," je dejala cesarica-mati. "Tu imaš imenik vseh mladenk, ki se bodo zbrale. Pri vsaki je kratek, zanesljiv popis njegovega življenja in njenih lastnosti. Te popise temeljito preštudiraj; potem pojdi izbirat. Tisti, ki jo izvoliš, podaj to zlato, z demanti okrašeno jabolko." Rekši, izroči mati sinu jabolko, znamenje izvolitve.

Teofil je molil in veliko svojo zadevo Bogu priporočal. Pa tudi mater je ubogal. Preštudiraj je listino z življenjepisi vzhodnih mladenk tako natančno, da je vedel na pamet, kaj je združenega s tem, kaj z onim imenom. Določeni dan je potem šel izbirat nevesto. V najlepši, biserni cesarski dvorani se mu je poklonilo čuda veliko izredne lepote, miline in dražesti. Zakaj mnoge izmed zbranih Orientalk so bile uporabile vsa že takrat znana kozmetična sredstva.

Cesarski sin je premotril mladenke. To

in ono je prijazno nagovoril, a nobeni še ni podal dragocenega jabolka. Nazadnje pride do device, z imenom Teodora. Bila je opisana v imeniku kot izredno modra, skromna in izvrstno odgojena. Toda v lepoti je zastajala za drugimi. V Teofilu se je nekaj časa vojskovalo oko z razumom. Slednjič pristopi k Teodori in reče: "Če bi imel vzeti v zakon samo telo, bi moral dati drugim prednost. Toda po svojih krepostih si mi ti prva med vsemi. Teodora, bodi moja žena, jaz želim biti tvoj mož." S temi besedami ji je poklonil zlato in demantno jabolko, katero je mladenka ponižno sprejela. — In Teodora je postala najmodrejša kneginja, kar jih je kdaj sedelo na vladarskem prestolu. Bila je svojemu možu bolj zvesta svetovavka in materinska prijateljica, nego samo dobra, izvrstna žena . . .

2500 LET NAZAJ IN – SEDAJ

Viktorijan Demšar

BIVŠI profesor moralke na teološki fakulteti v Ljubljani in sedanji nadškof v Belgradu msgr. dr. Ujčić je imel večkrat navado reči svojim slušateljem: "Gospodje, vse moralne in socialne probleme imate rešene v bibliji (sv. pismu). To dobro poznajte in nikdar se ničemur ne boste čudili!"

Vedno bolj spoznavam resničnost teh besed. In rad bi videl, da bi tudi drugi prišli do istega prepričanja. Zato hočem samo eno vprašanje objasniti kot ga je objasnil v javnem govoru prerok Izaija pred dobrimi 2500 leti in sicer vprašanje ženske mode, zakaj ravno žensko obleka je navadno tudi merilo za moralno vrednost naroda in tiste dobe.

Zato smo gotovo vsi, ki želimo, da bi bilo povsod spoštovana morala in krščanski čud dostojnosti med ženstvom, hvaležni Bo-

gu, da nam po svojem velikem evangelistu Stare Zaveze preroku Izaiju, pokazal moralno vrednost dostojne oziroma nedostojne ženske noše. Če bi pa gledali prerokovo poročilo s praktičnega trgovskega stališča, bi morali biti tudi modni mojstri hvaležni preroku Izaiju, da jim je dal tako jasen pogled v način ženske mode 2500 let nazaj.

Pri vsem tem nas sedaj zanima zakaj je prerok Izaija pred jeruzalemskim ljudstvom tudi o tej zadevi govoril. Po splošnem orientalskem običaju je bilo, da je morala biti ženska oseba v javnosti dostojno oblečena in tudi svoj obraz imeti nekako zagrnjen. To je bila navada splošne dostojnosti. Toda premnoge sionske hčere so se začele poviševati — sedaj bi rekli, da so se hotele emancipirati —, zato "svojo glavo pokonci nosijo in z zapeljivimi pogledi okrog hodijo in z rokami ploskajo in primerjajo svoje stopinje in s sponami na nogah rožljajo" (Iz. 3, 16). Svoje noge so imele celo z lepimi verižicami spete, da je bil njihov korak enakomerno eleganten. Nosile so najrazličnejše amulette okrog vratu, verižice in lunice okrog vratu in zapestnice ter glavne ovitke in v rokah so nosile zrcalca ter posodice za dišave, razkošne prstane in diademe ter različna tenka in prozorna oblačila. Taka in podobna modna sredstva opisuje prerok Izaija. In tako olišpane so te sionske hčere izzivale tedanji moški svet v Jeruzalemu. Morala je vedno bolj padala in greha je bilo vedno več, zato je v obrambo večne božje postave in naravne dostojnosti Izaija po božji volji temu svojemu ljudstvu, ki je zašlo na tako opolzko in nedostojno pot radi ženske prevelike ničemurnosti, napovedal bridko kazen, ki bo zadela te sionske hčere: "Zato bo Gospod ogolil teme sionskih hčera in jim bo lase odkril" (Iz. 3, 17). Silna kazen za to ženstvo! Zakaj resnično se je to pod kraljem Ahazom tudi zgodilo, ko so jih odpeljali v sužnost in so si v znak žalosti strigle lase in so jih tudi popolnoma brez obleke gonili v zmagoslav-

nem sprevodu. Tako se je zgodila tudi ta napoved: "In namesto prijetnega duha bo smrad, namesto pasov bo vrv, namesto ko-drastih las bo pleša, namesto prsnega ogrinjala bo raševina" (Iz. 3, 24).

Žalosten je bil konec lahkomišelnega emancipiranja in izzivanja v nemoralnost. Toda tudi možje so dobili napovedano kazen: "Tudi tvoji najlepši možje bodo pod mečem padli in tvoji junaki v boju! Mesto Jeruzalem bo pa oropano vsega" (Iz. 3, 25-26). Tako je govoril Izaija in tako se je tudi vse izpolnilo, seveda v žalost in gorje lahkomišelnih ljudi.

In zgoraj navedenega lahko vsakdo spozna, da ni nič novega pod soncem. Samo način je več ali manj drugačen. V bistvu se pa moda prav nič ne spreminja. In če se gleda zlasti ženstvo v poletnih mesecih, ko se tako pogansko razkazuje okrog, se človek res mora vprašati: Ali ne bodo prerokove besede enkrat zadele tudi nas vse, ko se tako zelo pogrezamo v poganstvo in tako malo gledamo na pravo krščansko dostojnost!?

S tem pa seveda ne trdim, da ženska oseba ne bi smela imeti primernega okrasa na sebi. Razni okraski nekako spadajo k ženski naturi, ki hoče ugajati. Toda nikdar ne sme biti to povod za grešnost! In nikdar ne sme vzbujati ne obleka in ne lepoticje neke vabe za greh ali izzivati druge v nečiste misli, želje in morda celo v dejanja!

Hvala Bogu! Med našimi rojakinjami v Ameriki sem videl na splošno, da se res dostojno oblačijo in poznajo neko izredno fineso v obnašanju, kar človeka dela plemenitega. Vendar pa se mi je vsiljevalo vprašanje, ali ne bo morda silna moč okolice drugovercev, ki nimajo jasnih moralnih pojmov, le vplivala na mlajši ženski rod?

Zato naj velja za vso žensko modo v vsaki sezoni tako za pomladansko kakor zimsko ali jesensko — zlasti pa za poletno — to-le pravilo: Dostojna oblačila so ved-

no moderna, zakaj plemenitost duše je vedno najlepše, kar ima ženska. In če je v duši plemenito krščansko mišljenje, se bo to izražalo ne samo v besedi in zunanjem obnašanju, temveč tudi v moralni vrednosti oblačil!

Treba je torej tudi v modnem vprašanju imeti neki naravni čut dostojnosti. Katoliki pa moramo imeti še globlji in jasnejši čut za javno dostojnost v obleki, zakaj vedeti moramo, da mnogo tega, kar se danes predstavlja kot največja novost ni bilo novo morda pred sto ali par sto leti, temveč je človek poznal že tisočletja prej. Tako nas uči zgodovina in sv. pismo nam o tem potrjuje, pa tudi pove nam, da so posledice lahkomišelnosti ženske mode za človeško družbo — pogubne!

Če so drugi morda drugačnega mišljenja glede mode, mi ne smemo biti istega! Temveč naravni in božji zakon dostojnosti smo dolžni vsi in povsod braniti, kot ga je neustrašeno branil Izaija pred dobrimi 2500 leti!

KRISTJAN, BODI KRISTUSOV!

P. Salezij Glavnik, Kamnik, Jugoslavija.

VEČKRAT imajo ljudje napačne pojme o najpotrebnejšem na tem svetu, zato bo lahko temu ali onemu v veliko dušno korist, kar je svoj čas napisal v Bogoslovnem Vestniku (letnik 1924, zv. 1. str. 65-78) bivši vseuč. profesor in sedanji nadškof beograjski dr. J. Ujčić. V pričujočem bom skušal posneti njegove misli ali dobesedno ali pa samo po smislu.

Najprej si moramo biti na jasnem o pojmu "sveta". Rabi se lahko v dobrem ali indiferentnem in slabem smislu. Kot stvar božja svet kajpada ne more biti zlo. V kolikor se ta stvar, ali bolje rečeno na njem bivajoča umna bitja drže zakonov, ki jim

jih je dal njihov začetnik, ne more pomeniti svet nič slabega, marveč samo nekaj dobrega. Izmed teh bitij se jih je veliko odtujilo duhovni postavi ter se vdalo materialističnemu svetovnemu naziranju, ki je v nasprotju z lučjo tega sveta. V bibličnih in drugih nabožnih knjigah si moramo najprej biti na jasnem, v katerem smislu se rabi beseda "svet". Lahko se rabi v smislu sv. Janeza Ev. ali sv. Pavla. Po prvem pomeni svet bolj materialistično miselnost, po drugem bolj človeško spremenljivost in vrtoglavost. Praktično je oboje isto.

Za naš predmet je važno, da povdari-
mo: vsak vernik, bodisi v svetu, bodisi v sa-
mostanu, je poklican k popolnosti. Prene-
hati mora ono čudno naziranje mnogih lai-
ških vernikov, kakor da bi bile samo osebe
duhovniškega značaja dolžne stremeti po
višji popolnosti; prenehati pa mora tudi ono
naivno mnenje, da je višja popolnost le za-
deva redovnih oseb.

O vprašanju, v čem je popolnost, se
mnogo govori in piše, čeprav je po mojem
(t. j. dr. Ujčičevem) prepričanju odgovor
silno lahek; popolnost je v tem, da izvršuje-
mo postavo, ki nam je dana (prim. sv. Av-
guština razl. ps. 132): najvišja postava v
krščanstvu pa je ljubezen, torej popoln je
človek, ki ima ljubezen. Ta stavek se zdi
čitatelju znabiti jasen kakor beli dan, toda
naj le skuša povprašati razne pobožne osebe
vseh poklicev, kaj je popolnost, pa se bo pre-
pričal, kako redko znajo ljudje odgovoriti
na to vprašanje. Zato naj bo odgovor pribit
tukaj z besedami Tomaževimi: Samo po se-
bi in bistveno obstoji popolnost krščanskega
življenja v ljubezni. Ta ljubezen je tako
važna, da brez nje vse druge kreposti, oziro-
ma krepostni čini, izgublajo veljavo.

Predmet te ljubezni mora biti v prvi vr-
sti Bog. Kristus hoče, da se osredotočijo
vse višje in nižje moči v človeku na en sam
čin, na čin ljubezni do Boga: srce, duša, um

in vse druge moči se morajo strniti v dejanje
te ljubezni (prim. Lk. 10, 27). Kjer ni pra-
ve ljubezni do Boga, tam ne more sploh biti
govora o popolnosti, pa naj bi kdo delal na-
ravnost čudeže. Ta ljubezen pa ni morda
kak nasvet, marveč **prva in največja za-
poved.**

Ker pa človek ne živi samo v odnosu do
Boga, marveč tudi do stvari, nastane vpra-
šanje, ali mora ljubiti tudi stvari; to vpra-
šanje je rešeno v evangeljskem nauku: "Lju-
bi svojega bližnjega kakor samega sebe." Iz
tega je jasno, da moremo ljubiti le osebo (to
je: razumno bitje), kajti o ljubezni do dru-
gih, toda nemih stvari (n. pr. živali) Kristus
ne govori; do takih stvari imamo lahko so-
čutje, ki ga tudi sv. pismo priporoča, pred-
met prave ljubezni pa ne morejo biti. Po-
temtako lahko naštejemo po sv. Avguštinu
štiri predmete ljubezni: do Boga, do nas sa-
mih, do bližnjega in do lastnega telesa. Pra-
vilno izvrševanje te četverne ljubezni je —
popolnost.

Ljubiti moremo Boga na dva načina:
radi njega ali radi sebe. Lepša je ljubezen,
v kateri duša ljubi Boga radi njegove ne-
skončne popolnosti, ne da bi pri tem iskala
svoje lastne koristi . . . Človek pa ne more
dolgo misliti na Boga in njegovo dobroto ter
lepoto, ne da bi pri tem zaželel biti tudi de-
ležen njegove blaženosti. Kdor misli, da ni
tako, pozablja na samoljubje, ki je duši pri-
rojeno; izreke nekaterih svetnikov (n. pr.
sv. Franč. Ks.), ki navidezno nasprotujejo
temu stavku, je treba tolmačiti kot izredne
trenutke duhovnega poleta.

Tu bi rad omenil, da nas ljubezen sicer
združuje z Bogom, toda ta združitev v seda-
njem redu ne more biti vedno aktualna, de-
janska. Osebam, ki se pritožujejo, da niso
pri vseh dejanjih mislile na Boga, **naj služi
v tolažbo beseda sv. Tomaža Akvinskega:
Sedanje življenje ne dopušča, da bi bil člo-
vek vedno dejanski usmerjen v Boga. Ideal-**

na združitev, po kateri nekatere duše vsaj v besedah tako hrepene, je pridržana drugemu življenju.

Kako pa pokaže človek v dejanju, da ljubi Boga, oziroma odkod more spoznati, da je njegov duh na pravi poti? Iz soglasja z božjo voljo. Med človekom in Bogom mora vladati harmonija; to pa moremo doseči le tedaj, ako podredimo svojo končno voljo njegovi neskončni volji. Radi tega so mnogi pobožni čini, miloščine, razne molitve itd. precej brezpomembne, ako človek ne zna reči z vsem srcem s Kristusom na Oljski gori: "Ne moja, temveč tvoja volja se zgodi" (Lk 22, 42). To je misel, ki bi jo morali prav krepko naglasiti, ko govorimo o popolnosti; da bi nam verniki ne istovetili popolnosti z udeležbo pri kaki procesiji, ki sploh ni obvezna! Ljubezen se kaže v izvrševanju postave; kdor te ne izvršuje, ne ljubi (prim. sv. Avguščina).

Zato proglašaja tudi Kristus, da je prišel z nebes, ne da bi delal svojo voljo, temveč voljo njega, ki ga je poslal (Jn 6, 28). Vernik, ki hoče biti popoln, pa mora biti Kristusu sličen. Seveda ima ta sličnost z našim vzorom razne stopnje; kakor nam nudijo razne podobe istega kralja večjo ali manjšo sličnost z originalom, tako je tudi med verniki v njih podobnosti s Kristusom. Moralisti razlikujejo bistveno tri stopnje ljubezni: a) prva stopnja, če se iz ljubezni do Boga varujemo smrtnega greha; to je ljubezen začetnikov, ki zahteva, da se ločimo od hudega; ta stopnja je **OBVEZNA ZA VSE KRISTJANE**; b) druga stopnja vsebuje napredek v dobrem, radi katerega se kolikor mogoče ogibamo prostovoljnih malih grehov; to je stopnja napredujočih v kršč. popolnosti; c) tretja stopnja je v tem, da se duša združi z Bogom ter poglobi v njega. Teh stopenj pa ne smemo strogo razlikovati matematično, marveč pojmovati jih kot neke glavne vrste popolnosti; prav lahko ima isti človek znake dveh stopenj.

V FOND ZA ZIDANJE DAROVALI

OHIO—

Cleveland—Po \$25: Mr. Mrs. Jernej Knaus. — Po \$16: Mr. J. Ponikvar. — Po \$10: Justina Velich, Mr. Mrs. A. Pauli, Mr. Mrs. L. Pirš, Math Flajnik, Mr. Mrs. L. Bandi. — Po \$5.50: Mary Krainc. — Po \$5: Mrs. F. Marolt, Mr. Mrs. J. Terček, Mary Gornik, Mrs. J. Adamich, Jennie Mrhar, Rose Urbancich, Mary Česnovar, Mr. A. & Anna Fortuna, Mr. Mrs. I. Hlad, Mr. Mrs. J. Tutin, Johanna Colar, Mr. J. Hochevar, Mrs. A. Kerch, T. Kmet, Mrs. F. Baraga, N. N., Mr. Mrs. J. Tercek. — Po \$4: Mr. Mrs. J. Hren. — Po \$3: Frances Tomažich, Mr. Mrs. L. Rigler, Miss J. & F. J. Terček, Mr. Mrs. F. Gabrenya. — Po \$2.50: Mr. Mrs. F. Železnikar, Josephine Svigel, T. Kostanjšek, Mrs. M. Kremzar, Mr. Mrs. A. Zadnik, Mary Cimperman, Frances Leben, Mrs. A. Miklavcich, A. Kožel. — Po \$2: Mr. L. Koren, M. Hegler, Mary Dolenc, Mrs. A. Gole, Mr. Mrs. J. Jevnikar, R. Verbich, Frank Zalogar, Mr. J. Per, Mrs. A. Perushek, Frances Kofšir, M. Modic, Mr. M. Brajdich J. Gornik, F. Skufca, Irma Koren. — Po \$1.50: Mr. J. Peterlin, Mr. J. Modic, Mrs. C. Gerbec, Mrs. C. Bartel, Mrs. N. Tomc, Mr. J. Mautz. — Po \$1: Frances Breskvar, Frances Babnich, Mr. J. Dolenc, A. Skrubec, M. Luzner, I. Oberstar, R. Jakša, Ivanka Merkun, Mrs. F. Somrak, Mrs. M. Match, M. Oblak, Mrs. A. Zalec, M. Krulc, Julia Bokar, T. Mirtic, J. Hrovat, M. Skrajnar, S. Peterlin, Mrs. J. Kožel, Mrs. L. Zakrajšek, Charles Vinter, F. Skulj, M. Kalister, Dr. Seliškar, Mary Lokar, S. Branicel, L. Mayer, Mary Rojc, Mr. F. Pangeršič, Frances Pangeršič, A. Hlapše, N. N., Mr. J. Koncham, Mrs. M. Skulj, Mrs. F. Tomic, J. Gerbash, M. Bencin, M. Kraje, R. Jerin, J. Moravec, Mrs. J. Hegler, R. Ujcic. — Po 50c: Urška Trtnik, Peregrina Delgadia, M. Otoničar, Mr. F. Starin, F. Ponikvar, A. Zupancich, Helen Maly, Joseph Polc, Mary Simoncich, Mrs. J. Štefančič, Mr. M. Pavček, A. Cimperman, J. Arko, M. Oblak, R. Železnikar, F. Sedej, F. Ambrozich, M. Sadar, M. Milavec, Mrs. J. Mishmash, Mrs. L. Krall.

Piney Fork—Po \$1: Agnes Možina.

Bratinahl—Po \$5: Mr. Mrs. A. Strnad.

ILLINOIS—

Joliet—Po \$10: Mrs. C. Gregorčič. — Po \$5: Mr. M. Hochevar, Mr. J. Traven.

WISCONSIN—

Sheboygan—Po \$15: Mary Karsnik. — Po \$10: Mr. Mrs. M. Zupančič.

MICHIGAN—

Highland Park—Po \$12: Altarno dr. sv. Janeza Vianney.

MINNESOTA—

Eveleth—Po \$15: Mrs. J. Primožich.

St. Joseph—Po \$5: N. N.

Ely—Po \$2: K. Slogar.

DAROVI:

NOVE NAROČNIKE SO DOBILI:

ZA LIST AVE MARIA in MARIJA POMAGAJ—Po \$5: Mrs. J. Schneider. — Po \$2: M. Mirtic, B. Zugel, Mrs. T. Kodrich. — Po \$1.50: M. Karsnik. — Po \$1: J. Weiss, Mrs. J. Mulec, J. Gregorich, Mrs. G. Novak, B. Mihelich, J. Leskovitz, R. Ujcic. — Po 50c: A. Urbancic, M. Meglic, M. Hegler, M. Jakopic, M. Gragman, Mrs. F. Kavsek, Mrs. M. Starich.

ZA KRUH SV. ANTONA: Po \$2: Mrs. J. Schneider. — Po \$1: J. Kastelic, J. Hren. — Po 50c: M. Zakrajšek, M. Fear.

ZA LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ in SV. TEREZIJI—Po \$4.50: M. Milavc. — Po \$1: Mrs. Otonicar, M. Gorup, I. Robich. — Po 50c: R. Verbic, F. Zalokar, L. Zivoder, M. Rojc, M. Luznar, M. Selak, H. Cotman, Mrs. F. McKenica, Mrs. L. Horvat, M. Sebenik, M. Zakrajšek, Mrs. J. Grahek, A. Preglet, I. Gregorka, J. Logar. — Po 25c: N. N., Lyon, Pa., Pirnat. — Po 20c: M. Vidmer.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA—Po \$10: M. Shukle, J. Shukle, Terezija Hochevar, A. Verščaj, M. Verščaj, L. Urbanija, F. Kobe, F. Vinter, M. Cernugelj, Mr. L. Pirs, J. Mulec, M. Setnikar, A. Sterlckar, M. Gregorcic, J. Suster, L. Kovac, J. Oražen, Mr. J. Zakrajšek. — Po \$4.50: Mrs. A. Belinger.

SVETE MAŠE—Po \$30: K. Gregorcic, družina Oražen. — Po \$23: Mrs. J. Schneider. — Po \$5: J. Hochevar, K. Gerbec, J. in A. Metlika, J. Mrhar, M. Kranc, Miss F. Russ. — Po \$3: Mrs. A. Sestan, M. Knaus, F. Starman. — Po \$2: N. N., J. Cesar, R. Cj., M. in M. Zupancic, J. Suhadolnik, J. Vidmar, L. Zivoder, F. Zalokar, J. Kuhel, J. Kastelic, M. Cook, Mr. in Mrs. Martincich, Mrs. A. Belinger, Mrs. F. McKenica, Mrs. M. Mahle, Mrs. F. Slapnicar, M. Sajovic, A. Vrhovec, J. Fr. Terecek, M. Sadar, M. Dragman, K. M., Lyon, Pa., J. Grahek, I. Gregorka, G. Rupert. — Po \$1.50: Mrs. M. Petkovšek. — Po \$1.25: J. Piskur. — Po \$1: J. Mravintz, A. Kamnikar, M. Perusek, T. Menard, M. Cesnovar, F. Cimperman, M. Rigler, J. Mulec, Mr. in Mrs. Tutin, F. Zakrajšek, A. Loncar, Mrs. J. Hocevar, J. Oražen, A. Popadec, M. Cernugelj, M. Karsnik, L. Mortel, J. Drassler, Mrs. B. Murgel, I. Arko, M. Mirtic, M. Darrolov, A. Novak, M. Krule, M. Dolenc, Mrs. Velich, M. Cesen, M. Krule, J. Yager, M. Butchar, J. Zupancic, A. Pasarich, N. N., M. Novak, M. Vidmar, M. Kakopic, M. Gerkul, M. Mirtic, J. Končan, N. N., P. Panijan, A. Slanc, Miss M. Begush, A. Terlep.

MARY LAH, Cleveland, Ohio, dobila Joseph Zupancich, Mary Vidmar, Anna Podpadec, Frances Kovačič, Mrs. J. Primožič, Marjetka Ahlin, Mary Prijatelj, Anton Ljubi, Mary Bizjak.

FRANCES NAROBÉ, Cleveland, O., dobila: Karolina Zeleznikar, Mrs. L. Pavšek.

LAWRENCE BANDI, Cleveland, O., dobil: Angela Kodrič, Ana Furlan, Julia Brezovar, Mary Hrastar, Angelca Verhovnik, Mary Bencin, Tončka Jevnik.

MRS. KAUTZ, Cleveland, Ohio, dobila: Fanny Fandera.

MRS. MALLY, Cleveland, Ohio, dobila: Mary Hlad, Andrew Bajt, Josepha Bele, Uršula Grošel, Joseph Meglich, Josephine Spech, Agnes Zobec, Josephine Polc, Jos. Salomon, Elaine Maricich, Mary Andolek, Jerry Glavach, Marijana Kuhar, Joseph Macerol, Rezika Ivancic, Fanny Slapnik, Mary Ferkul.

JOSEPHINE KRAINTZ, Cleveland, O., dobila: Anna Doles, Blaž Pirnat.

MARY COOK, Cleveland, O., dobila: Janez Vogrinc. **A. GLIHA, Cleveland, O., dobila:** Marija Filipovic.

MARY NOVAK, Cleveland, O., dobila: Anna Kos, Agata Zakrajšek.

FRANCES BARAGA, Cleveland, O. dobila: Mary Pižem, Agnes Paletich, Ana Grdanc, Frances Nosse, Mary Kuhar, Mr. Mrs. L. Straus, Katinka Merkolja, Antonia Kodermans, Mary Zupancich, Mary Palcic.

MR. J. SIMONCIC, Cleveland, O., dobil: Mary Brodник, Anton Malenshek, Anna žUrbas, Mary Vidmar, Anna Hochevar.

FR. JOHN, Thompson, Ohio, dobil: Mrs. Katarina Hrestah.

P. KONSTANTINE, Jugoslavija, Europa, dobil: 82.

ZAHVALE

Zahvaljujejo se Bogu, preblaženi Devici Mariji Mariji, Mariji Pomagaj, sv. Tereziji, Frideriku Baragi, sv. Jožefu, luški Gospej, Presv. Srcu Jezusovemu, sv. Judu, sv. Riti, blaženi materi Cabrini za pridoblje milosti, sledeči:

Mrs. Barbara Murgel, Cecil, Pa.; Aloysia F. Golob, Highland Pk., Mich.; Barbara Zugel, Joliet, Ill.; Mrs. T. Kodrich, Joliet; G. Novak, Calumet, Mich.; Agnes Možina, Piney Fork, Ohio; Gertrude Rupert, Barberton, Ohio.

Vsak dan in na vsak način prihranite denar, če kupujete pri

TRIKRYL'S DEPT. STORE

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPTS". Z njimi si prihranite denar pri vsakem nakupu.

LEMONTSKA LESTVICA

Naselbina sv. Štefana, Chicago, Ill. in okolica.....	\$4,276.33
Naselbine sv. Vida, sv. Marije, sv. Lovrenca, sv. Kristine, Clev., O.....	2,509.35
Manjše naselbine v državi Illinois	2,225.25
Naselbina sv. Jožefa in Jednota v Joliet, Ill.	2,222.25
Naselbine sv. Janeza, sv. Trojice, sv. Marije v Milwaukee, Wis.....	1,844.50
Naselbina Matere božje v Waukegan, Illinois	1,352.00
Naselbina sv. Cirila v New Yorku in okolica v New Jersey.....	1,152.75
Manjše naselbine in župnije v Minnesoti	857.45
Naselbina sv. Jurija, So. Chicago, Illinois	642.75
Manjše naselbine v Pennsylvaniji	626.96
Naselbina sv. Janeza v Detroitu, Mich. in okolica.....	537.35
Naselbina sv. Cirila v Sheboygan, Wis.	497.05
Naselbine in župnije v državi Colorado	467.15
Naselbine v dražvah Oregon, Utah, Idaho, Tex., Iowa, Arkansas, Washington, Montana, Nebraska	420.25
Naselbina sv. Križa, Bridgeport, Conn. in okolica.....	407.00
Naselbina Rojstva Gospodovega, San Francisco, Cal.	403.00
Naselbina Sv. Družine v Kansas City, Kans.	327.50
Naselbina Sv. Terezije v Johnstownu, Penna.	321.10
Naselbina v Bridgeport, Ohio in okolica W. Virginia.....	300.00
Naselbine sv. Roka in sv. Konstantina, La Salle, Oglesby, Ill.	299.85
Naselbina sv. Družine v Eveleth, Minn.	285.32
Naselbina sv. Jožefa v Forest City, Penna.	275.00
Manjše naselbine v Kansasu in Missouri	244.75
Naselbina sv. Družine v Willardu, Wis.	243.75
Naselbina sv. Petra v Steeltonu	233.50
Naselbina sv. Cirila in Metoda, Lorain, Ohio	216.25
Naselbina sv. Antona v Ely, Minn.	200.00
Naselbina sv. Elizabete v New Duluth, Minn.	195.25
Naselbina sv. Štefana v Rice, Minn.	162.00
Manjše naselbine v državi Indiani	160.00
Naselbina sv. Trojice v Indianapolis, Ind.	144.30
Naselbina sv. Srca J. v Barbertonu, Ohio	139.55
Manjše naselbine v državi Ohio	136.05
Naselbina Marije Vnebovzete v Pittsburghu, Penna.	121.00
Manjše naselbine v državi Kalifornija	113.50
Naselbina sv. Cirila in Metoda, Rock Springs, Wyo.	104.50
Manjše naselbine v državi Wisconsin	70.00
Naselbina sv. Joefža v Calumet, Mich.	39.00
Naselbine naših rojakov v Kanadi	37.50

PRILOGA

Z GRIČKA ASIZIJ

DAROVI ZA ŠOLSKE SESTRE

(do 12. marca)

Najlepša hvala vsem č. g. ki so nam dovolili zbiranje in sicer Rev. Edward Gabrenja OFM., pri sv. Štefanu v Chicagi, Rev. Innocence Bojanič pri sv. Trojici v Chicagi, Rev. Alojzij Madic pri sv. Juriju v So. Chicagi, Rev. Spiro Andrejanic pri Srce Jezusovo v Chicago; nadalje v Clevelandu Rev. Joseph Mišič, in Rt. Rev. Monsignor Ponikvar.

Vseh teh kakor tudi seveda vseh milih darovalcev se bomo hvaležno spominjale v naših molitvah in upamo, da farani radi naše nadležnosti niso nič odrekli svoji darežljivosti in ljubezni napram svojim faram in cerkvam.

Ker farani cerkve sv. Pavla in sv. Vida v Clevelandu žive tako skupaj, jih skoraj ni mogoče deliti, zato smo obiskale obe župnije obenem in tudi darove priobčimo skupno. Nekateri darovalci so tudi iz drugih pokrajin. Vsem, vsem najlepša hvala za vso prijaznost s katero ste nas sprejeli in tudi po možnosti darovali.

CHICAGO & CICERO, ILLINOIS—

Po \$5: Miss Mary Bonča, Mr. & Mrs. Ivan Račić, Mr. & Mrs. Frank Zokelj, Mr. & Mrs. Valentine Kure, Mr. & Mrs. Matt Tursich, Mr. & Mrs. Vinko Dolson, Mr. & Mrs. John Mesec, Mr. & Mrs. Andrew Koren, Misses Marie, Rose, Ann Koren, Miss Rose Wachtar.

Po \$3: Mrs. Mary Marketič, Mr. & Mrs. John Gradišer, Mr. & Mrs. Mike Košak.

Po \$2: Mr. & Mrs. Petak, Mrs. Mary Papesh, Mr. Leopold Simonišek, Mr. & Mrs. Lukanič, Mr. & Mrs. Ignac,

Jane Smith, Mr. Raymond Erdick, Mr. & Mrs. Anton Čučnik, Mr. & Mrs. Francis Pirman, Mr. & Mrs. Leo Mladič, Mr. & Mrs. Valentine Mesec, Mrs. Catherine Mavrovich, Mr. & Mrs. John Jurkaš, Mr. & Mrs. Frank Skoflance, Mr. & Mrs. Louis Parač, Mrs. Mary Špilar.

Po \$1.50: Mr. & Mrs. Frank Marincek.

Po \$1: Mrs. Jane Koren, Mr. & Mrs. Joe Mladkovich, Mrs. Bostrich, Mrs. Frances Primožič, Mr. & Mrs. Victor Simonič, Mr. & Mrs. Trumpa, Mr. & Mrs. Šetina, Mr. & Mrs. John Kraus, Mrs. Fannie Blažun, Mr. Math Darović, Mrs. Tillie Lawton, Mr. & Mrs. John Klopšich, Mr. & Mrs. Frank Kerzišnik.

Razni darovali po manj kot dolar; skupaj \$1.25. Skupno fara sv. Štefana \$1516.25.

FARA SV. JURIIJA V SO. CHICAGO—

Po \$10: Mr. & Mrs. Louis Margole, Mr. & Mrs. Edward F. Kompare.

Po \$6: Family Omers.

Po \$5: Mr. & Mrs. Frank Šalihar, Mr. Mrs. Joseph Buchar, Mr. Mike Popovich, Family Stone, Mr. Mrs. Martin Shifrer, Mrs. Josephine Piltauer, Mr. Mrs. Andrew Porenta, Mr. Mrs. Anton Jakše Jr., Mrs. Zlogar, Mr. Mrs. Joseph Konda, Mrs. Zupančich, Mr. John Likovich, Mrs. Agnes Bregar, Mrs. Frances Kompare.

Po \$3: Mr. Mrs. Frank Juvančich, Mr. Mrs. Martin Patrick.

Po \$2.25: Mr. Mrs. Mary Šelakar & Family.

Po \$2: Mrs. Josephine Strus, Mrs. Mary Kuhel, Mr. Anton Bakše Jr., Mr. Vincent Hvala, Mr. Mrs. Frank Omers, Mr. Mrs. Anton Jakše Sr., Mrs. Mary Markovich, Mrs. Mary Franko, Mr. Mrs. John Wener, Mr. Anton Cronogel.

Po \$1.50: Mrs. Gertrude Pucelj, Mrs. Mary Požek.

Po \$1: Mrs. Barbara Gornik, Mrs. Anna Marinoff, Mr. John F. Makovec Jr., Mrs. Mary Vidič, Mr. Louis Žagar, Mr. Mrs. John Mordos, Mr. Frank Link, Mrs. Stanley Hirnysz, Family Šime, Mr. Joseph Gradišar, Mr. Mariano Izzi, Mr. Mrs. Timothy Duyer, Mrs. Triller, Mr. Mrs. John

Stonich, Mr. Mrs. Frank Novosel, Mrs. Theresa Lowery, Mrs. Pauline Mauretich, Mrs. Antoinette Juliano, Mr. Patsy Ingratto, Mr. Mrs. John Techy, Mr. John Frank, Mrs. Peterlin, Mrs. H. Zalokar Jr., Mr. Mrs. Anton Miklavčič, Mr. Mrs. Charles Perko, Mrs. M. Zec, Mrs. Louise Bajuk, Mrs. M. Yaki, Mrs. Anna Bugos, Mrs. Joseph Golob, Mrs. Mary Vidič, Mrs. Mary Magoyne, Mrs. Mary Novak, Mr. Frank Kralj, Mrs. A. Ksiazek, Mr. Mrs. Kona, Mrs. Suie Patolas, Mr. Louis Yaki, Mr. Ili Marco, Mrs. Frances Kete, Mrs. Bernice DeCero, Mrs. Golob, Mrs. Rose Caruso, Mrs. Anna Olson.

Nekateri darovali po 50c. — Skupaj fara sv. Jurija \$175.25.

PULLMAN, ILLINOIS—

Po \$5: Mrs. Frances Florijančich, Mr. Mrs. Petschnig.

Po \$2: Mr. Paul Mikula, Mrs. Uršula Mikel, Mr. J. Rehsmann.

Po \$1: Mr. Martin Golobich, Mr. Frank Nemanich, Mrs. Anna Tome, Mrs. Mary Skrbec, Mr. Joseph Plut, Mrs. Rose Sodetz.

WHITING, INDIANA—

Po \$10: Mr. Mrs. Gale & Alvina Benedict.

Po \$5: Mr. Mrs. M. Verbek, Mr. John Pragar Jr.

Po \$2: Mr. Mrs. Steve Arch, Mrs. Anna Pragar, Mr. Mrs. Mike Kobe Sr.

Po \$1: Mr. Mrs. Evančich. — Skupaj \$27.00.

CLEVELAND, OHIO—

Po \$20: Mr. Mrs. John Potokar, Mr. Math Flajnik.

Po \$15: Mr. Mrs. Mike Horvath.

Po \$10: Mrs. Theresa Kmet, Mr. Mrs. John Ponikvar, Mr. Mrs. Anton Grdina, Dr. James W. Mally, Dr. M. F. Oman, Neimenovan.

Po \$7: Mrs. Anna Knaus.

Po \$6: Mr. Mrs. Frank Cseh, Mrs. Theresa Kordiš.

Po \$5: Društvo "Žalostne Matere Božje", Društvo "Zagreb", Miss Jennie Milner Mr. Mrs. Joseph Wolf, Mr. Math Brajdich, Dr. F. N. Braidech, Mrs. F. Anna Masokato, Mr. Mrs. John Domšich, Speck Brothers, Mrs. Barbara Štagar, Mr. Mrs. Steve Nemeth, Mr. Nicholas Golob, Mr. Mrs. Frank Kuhar, Mr. Joseph Furlan, Ameriška Domovina, Mrs. Lucija Ziboder, Mrs. Rozalija Urbančič, Mr. Joseph Okorn, Mrs. Frances Oražen, Mrs. Justine Velič, Mr. Mrs. Anton Ložar, Mrs. Stragisher, Glass St., Mr. Ray J. Grdina, Mrs. Frances Klančar.

Po \$4: Mrs. Mary Strmac.

Po \$3: Mrs. John Lutar, Mrs. J. Ladiha, Mrs. Nettie Prince.

Po \$2.50: Mrs. Mary Hočevar.

Po \$2: Mrs. Joseph Dujan, Mrs. Theresa Vencek, Mrs. Maggie Salay, Mrs. J. Milner, Mary Valenčič, Nicholas Relich, Anna Sullivan, Mrs. John Doljak, Mrs. Frank Rozman, Mrs. Steve Zadravec, Lawrence Suster, Joseph Kordiš, Mr. Mike Frančich, Mrs. Jon Fudurich, Anna Marton, Steve Hozjan, Steve Perša, Mrs. Peter Toma-

šich, Anna Maglicich, Helen Klepac, Martha Hernik, Steve & Frank Kamber, Mr. Mrs. J. Slapnik, Mr. James Slapnik Jr., Mr. Frank Race, Mrs. Mary Ferkul, Mrs. Frances Košir, Mrs. Mary Bencin & Family, Mr. Mrs. Anton Koren, Mr. Mrs. Mary Sebenik, Mr. Mrs. J. Lavrič, Mrs. Mrs. Mary Mlihnar, Mrs. Anna Kuhl, Mrs. Josephine Strnad, Mrs. Mary Skodlar, Mike & Ivana Zelle, Grdina Shoppe, Mrs. Frank Perme, Mr. August Kollander, Mr. Mrs. Levstig, Mr. Mrs. Krnc, Mr. Mrs. Joseph Hočevar, Mary Straus Mrs. Roitz Mary, Mrs. A. Martinčič Jr., Mrs. Olga Malnar, Mrs. Agnes Bavec, Mrs. Mary Cimperman, Mrs. Angela Praznik, Mrs. Barbara Eržen, Mr. Louis Rigler, Mrs. Ivan Hlad.

Po \$1: Monsignor Tomislav Firis, Frances Perenčevich, Mrs. John Lebar, Mrs. Anton Šarlija, Helen Brenta, Catherine Stoss, Mary Korcich, Mary Sinček, Mrs. Frank Wauter, Mrs. Agnes Kelenc, Mrs. George Smolko, Mrs. Slava Henčič, Mrs. Thomas Čakalis, Mrs. Catherine Žižek, Mr. J. Horvath, Mr. Frank Zupančich, Anton & Theresa Vulich, Rose Dojac, Mrs. Šolsar, George Benich, Mrs. E. Bijek, Mrs. Kogoslav, Christina Cebren, John Skuly, Helen Krajačich, Mr. Mlachak, Mary Hozjan, Anton Klasan, Loretta Pucel, Frank Busich, Mrs. Rose Runjevac, Milos Vukčevich, Marko Klasnik, Stefa Segedi, Frank Bukovac, Gido Klasan, Anton Kavaš, Matjaž Balažek, Vincent Borovich, Michael Paplar, Matija Kavaš, Steve Vuk, Joseph Tomek, Mary Rozman, Dora Matuševac, Nicholas Kekich, Mary Bosetin, Edward Kordiš, Albert Kordiš, Steve Rundek, John Perenčevich, Mrs. Badovinac, John Zver, Joseph Zver, Mike Brumecz, Mrs. Mlinac, Anna Novosel, Paul Pleše, Paul Biličich, Carlo Pišpek, A. J. Brabarevich, Josephine Thomas, Joseph Rahija, Anton Rahija, Mr. Mrs. Šantek, Mr. Mrs. Spretnjak, Steve Nekich, Frank Brenta, John Fudurich, Frank Petrunich, Mrs. Maricich, Mrs. Brajkovich, Matija Dobrinich, Frances Vratarcih, Mrs. Butorajac, Anna Nekich, Kata Malovich, Nick Malovich Jr., Joseph Erdeljac, Jennie Sverko, Helen Mikulin, John Migalich, Anna Jurkovich, Anna Markuz, Michael Borovich, George Duchich, Mr. Mrs. Jaksich, Jim Perko, Mary Filipovich, Paul Sutej, Valent Hotujac, Anton Jurkovich, Tom Katosich, Peter & Anna Domšich, Miss Anna Bole, Mr. Mrs. Starešina, Jennie Steklasa, Mary Kovah, Kekich & Zuzich Family, C. Breitenbach, Mike Grgetich, Marko Fudurich, Anna Gundich, Nicholas Ceik, Mike Jankovich, Rose Sintich, Josephine Zaverl, Mrs. Hranilovich, August Mrakuzich, Mary Zorman, Mark Brozinich, Mrs. Crnjak, Mrs. Malina & Family, Mrs. Santos, Jack Branisel Joseph Mencin, Mr. Martinčič, Mrs. Julia Puček, Mary Česnovar, R. Božeglav, Mr. Dominik, Mrs. Stampfel, Mrs. Novak—Bakery, Julia Tomšič, Mary Pristov, Mary Eržen, Mary Bajt, Pauline Rogelj, Mary Skuly, Mary Možina, Andrew Bajt, Frank Golob, Frances Skuly, Mary Kalister, Edward Milavec, Frank Paulin, Mr. Gornik, Mr. Schneller, Mrs. Jos. Salomon, Mary Per, John Jappel, Catherine Bartol, Frances Novak, F. Zalokar, Mrs. Edward Baznik, Stela Roitz, Mrs. Marinko, Anton Žnidaršič, Frances Hribar, Anne Furlan, Mrs. A. Furlan, Louis M. Kolar, Mrs. John Zovc, Mary Oblak, Rose Želznikar, Anton Fortuna, Sophie Srunja, Helen Malner, Frances Leban, Ignac Stepič, Mr. John Terček, Frances Kaučič, Mary Otoničar, Stefania Paulin, Anton Vahčič, Margaret Hočevar, John Sušnik, Jennie Merhar, George

Kihar, Kata Ftičar, Frances Svete, Mr. Zakrajšek, S. Bernardič, Frank Grdina, H. Kremžar, M. Makovec, Mrs. Helen Mally, Mr. Pintar, Louis Cimperman, Mrs. Suhadolnik, Agnes Zobec, Josephine Kolenc, Jennie Dolenc, Jean Sray, Fay Legerski, Josephine DeFraîne, Mary Zabukovec, Julia Papuga, Julia Štefančič, Antonia Vidmar, Fran-Mišmaš, Edward Možek, Anton Železnik, Frances Mervar, čiška Petrič, Antonia Zupančič, Josephine Knaus, Joseph Helen Petkovšek, Mary Dragman, Joseph Horvat, Mary Gorišek, Anna Kostellec, Frances Salettel, Miss Jane Plut, Mrs. Mary Nekič, Mary Pajk, Mr. Joseph Pajk, Franc Krnc, Theresa Knaus, Louis Zakrajšek, Frank Perušek, Mrs. Mary Stanovnik, Frančiška Rebolj, Anthony E. Baraga, Anna Vidmar, Molly Nosek, Catherine Gliha, John Keren, Antonia Tanko, Louis Lenaršič, Mrs. Anton Perše, Anna Urbas, Theresa Menort, Neimenovan, Mrs. Anna Skolar, Mary Dolenc, Julia Adamich, Mary & Anton Hribar, Mrs. Koshel, Mr. Vidmar, G. Bučich, L. Zupancich, Mrs. Čampa, G. Rede, P. Yusup, A. Smrke, Mr. Macerol, Mrs. Lah, Mrs. Mikanitz, Mrs. Nosak, Mrs. Garenčič, Victor Vukič, Mrs. Mihelčič, N. N., Mrs. Mary Vuksanič, Anna Hočevnar, Anton Krese, Frank Saber, Anton Korošec, Anna Lužar, Mary Samsa, Mrs. George Belavič, Josephine Beler, Frank Nahtigal, Jacob Skala, Agnes Zaro, Angel Legan, Agatha Zakrajšek, Anna Jalovec, Mr. Mrs. J. Ponikvar, Margaret Škoda, Frances Salletel, Terezija Pengel, Margaret Jakobič, Jennie Ambrožič, Mark Ivas.

Po 82c: Mr. Louis Majer.

Po 75c: Mrs. Mary Kozel, Mary Jerich, Anna Hočevnar, Christine Stucin, Tom Grdošich, Mrs. Jalovec.

Po 50c: Mary Strumbelj, Barbara Radešich, Eliz. Katalenac, Geo. Yarnovich, Mrs. Slivnjak, Mr. Mrs. Juratovac, Mrs. A. Spehar, Mr. Zavašnik, Mrs. Kušnir, Johanna Krameršič, Anna Vrcan, Anna Jankovich, Blaž Kuk, Mrs. Kivach, John Živčich, Mrs. Fajfar, Theresa Kovacich, Joseph N. N., Frank Knestrik, William Kordiš, Mr. M. Plavac, Valentine Kovacich, Fabjan Kovacich, Mlinac Andrew, Emil Bukovec, Andrew Bilicich, Kate Kvaternik, Nick Magovac, John Paladin, Catherine Stojkovich, Joseph Ratkaj, Jack Katosich, Mr. Mrs. Kovačevich, George Katosich, Tom Krvačich, Paul Maricich, Mary Ferenčevich, Julia Pago, Rose Petrokas, Agnes Lampert, Anna Vukovich, Paul Grdosich, Peter Marinkovich, Jerome Grzinčich, Joseph Muhich, Tom Klasnich, John Birek, John Barsich, Joseph Radovanich, Catherine Popovich, Mrs. Aman, Jennie Prims, Mrs. J. Bajt, J. Klopčič, Tom Maglič, John Komin Jr., Carmen Stipich, Joseph Zakrajšek, Mr. Mrs. Korošec, Louis Žele, Josephine Krašovec, Theresa Kasič, Agnes Faltič, Neimenovana, Josephine Kotnik, Mrs. Basco, John Ausec, Elsi Klinek, Mary Skrabec, Olga Bokar, Johanna Merkun, Mary Vidmar, John Simončič, Frank Arko, Mary Krajc, Mrs. J. Mahne Jr., Mr. John Glinšek, Rose Vidmar, Louis Urbas, Mrs. Charles Karlinger, Anna Skander, Frances Muhič, Joseph Arko, John Frante, Anna Bogarija, Frank Tekavec, Mary Knapp, John Čelesnik, Margaret Tamažin, Mrs. gJaksetiš, Frank Starin, Arli Noffsinger, Frances Tkavčič, Anne Komatar, Herold Kausek, John Japel, Jennie Tonejc, Anna Primožič, Margaret Ahlin, John Rakovec, Mary Pirnat, F. Marmor, Mrs. Prijatelj, žMrs. Boban, Mrs. Petrojčič, Mr. F. Černe, Anna Pajk, Sophie Čampa, Jennie Zalar, Joseph

Slogar, Louise Klopčič, Mary Zavoznik, Joseph N. N., Mrs. Galla, Antonia Zorman, Louis Judnich, Mrs. Zabukovec, Mrs. Mencinger, Mrs. Črtalič, Louis Gregorich, John Paulich, Mr. Frank Looks, Frank Smole, Steve Lovrin, Anna Winter, Josephine Vidmar, Frances Markužič, Theresa Špekek, Frank Pirnat, Mary Zupančič, Frances Slapar, Mary Alich, John Zust, Jennie Kužnik, Frances Russ, Mary Godinič, Barbara Tomc, John Parač, Frank Brebenc, Mary Merhar, Mary Maizel, Mrs. Arhar, Mary Leskovec, Amalia Kalčič, John Matinčič, Pauline Strnad, Frances Merhar, Mary Vidervol, Louis Brodnik, Tony Stanich, Anna Želinski, Josephine Jereb, Mr. Mrs. Virant, Mr. Levstik, Frank Garvas, Olga Feldemacher, Mr. F. Pavc, Frank Mervar, Mrs. Smrekar, N. N., Mrs. Ožman, Helen Russ, Mr. Perko, Ai. Kustič, F. Pernač, J. Vidič, A. Zele, Mrs. Petrovčič, Mrs. Modic, N. Pestotnik, Mrs. Nekič, Pauline Čelesnik, Joseph Sanida, Mary Kožar, Frances Kočevnar, Agnes Matjašič, S. McDonald, Mrs. Prim, Mrs. Nekič, J. Grkič, Frank Zakrajšek, Rose Krištof Margaret Kalus, Mike Suhadolc, Mary Kraner, Josephine Benovič. — Anna Ljubi 70c, Mrs. Potpan 65c, Mr. Tomer 40c, Mrs. Helen Sojkovich 40c, Mr. Mrs. Sve-te 40c.

Po 35c: Frank Jerin, J. Žele, Anna Novasel, Mrs. Panich, Anna Zalnik, Anna Mučelnikar.

Po 30c: Josephine Polz, Mr. Schnaber, Mrs. Zupin, Joseph Krnic, Mary Alich, Rose Kotnik, Pauline Štefan, Mrs. Biskupich, Josephine Jazbec, Louis Kralj, Mrs. Zdešar.

Po 25c: skupaj \$15.50.

Po 20c: skupaj \$1.00.

Po 15c: skupaj \$1.65.

Po 10c: skupaj \$2.25.

Darovi fare sv. Vida in sv. Pavla znašajo \$800.00.

FARA SV. TROJICE, THROOP ST., CHICAGO, ILL.—

Razni neimenovani \$42.40; Croatian Sons Lodge \$5; društvo Srce Marijino \$81.50; Mrs. Vrabc 2; Mrs. Amalia Klečič \$1. Skupno fara sv. Trojice \$644.00.

RAZNI DAROVALCI—

Po \$10: Slovenska Ženska Zveza, Ely, Minn.; St. Joseph's Society, Forest City, Pa. — Po \$5: Mr. Marftin Bayuk, Terrace, Pa.; Mrs. Frank Bambich, Fredonia, Kans.; Mr. John Oman, Willow Springs, Ill.; Slovenska Ženska Zveza, Lorain, O.; Neimenovan; Johanna Lužar, Enumclaw, Wash.; društvo sv. Jožefa, Barberton, O.; Mrs. Henry Kolman, Chicago, Ill. — Po \$3: Društvo sv. Jožefa, Cleveland, Ohio. — Po \$2: "Sinovi Hrvatske Domovine", lodge Black Eagle, Mont.; Mrs. Mary Dolenc, Cleveland, O.; Slovenska Ženska Zveza, Brooklyn, N. Y.; Josephine Kervin, Chicago, Ill. — Po \$1: Mrs. Agnes Posarich, Elizabeth, N. Y.; Mrs. Frances Fistar. — Po 50c: Mr. Mrs. Starich, Greamly, Minn.

SLEDEČE SO PRODALE KNJIŽICE:

Mrs. John Adamich, dve; Mrs. Catherine Foys, eno; Mrs. Agnes Bencan, eno.

POŠLJI GOSPOD DELAV- CEV ZA VINOGRAD SVOJ...

V novem letu smo pričeli v naši lemontski družini z novo pobožnostjo: H Gospodu bomo molili naj nam pošlje novih moči in sil za bodoče dni . . .

Kaj pomaga hišica, če ni koga, ki bi v njej stanoval, kaj pomaga slovensko semenišče, če bi v bodočih letih imeli pomanjkanje v naraščaju.

Gospod bo pomagal, pravimo. In trdno verujemo, da bo. Apeliramo pa tudi na vas, družinski očetje, družinske matere, da nam priskočite na pomoč za rekrutacijo božjih moči, slovenskih svečnikov in redovnikov.

Samostan nam je narod postavil, sedaj nam naj še narod pomaga, da dobimo kaj novega naraščaja.

Študentov imamo petnajst, v novih prostorih lahko naselimo najmanj 36, če ne več.

V tej ali oni naselbini poznate tega ali onega dobrega študenta, ki bi si hotel izvoliti boljši del: Gospodovo službo. Nagovorite ga ob času, da vstopi v vrsto slovenskih semeniščnikov. Pišite na Predstojništvo v Lemont, St. Mary's Seminary, da poznate tega ali onega, ki goji skrito željo, da bi bil duhovnik ali redovnik.

Pogoji za sprejem so: Zdrav mora biti, s povoljnim uspehom mora končati High School, ki ima med svojimi predmeti tudi latinščino, katoliških staršev mora biti, na dobrem glasu in v starosti od 15 do dvajset let.

Stori kaj v ta blagi namen. Vsak tvoj korak v ta namen bo od Boga blagoslovljen.

BERI TUDI NASLEDNJO VAŽNO NOVICO IN RESNICO

V samostan sprejemamo tudi mlade fante in može, ki bi hoteli ostati pri nas kot bratje.

Koliko je tudi takih mož in fantov po naših naselbinah, ki niso imeli nobene višje šole, pa jih vseeno kliče notranji glas k popolnejšemu duhovnemu življenju.

Rade volje sprejemamo vsakega, ki bi se odločil za ta korak, da le izpolni vse pogoje, ki so stavljeni za sprejem v redovniški stan.

Pogoji, kateri so . . . ?

Biti mora zdrav, to zato, da že ni prvo leto v breme redovniški družini.

Ne sme imeti kake jetike ali druge skrite bolezni, zdrave pameti mora biti.

Dobrih katoliških staršev, neoženjen ali vdovec.

Ni mu treba imeti nobenega premoženja ali prinesti denarja, samo zavezati se bo moral takoj ob vstopu, da ne bo od samostana zahteval nobenih plačil za slučaj, če bi se po letih, pred izpovedjo svojih obljub skesal in šel med svet nazaj.

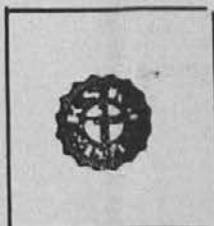
Opravljal bi tukaj v samostanu razna oskrbniška dela, rokodelsko obrt, farmerske opravke. Dela dovolj. Našel bo pa tudi tukaj na farmi dosti prostega časa za oddih in počitek. Če ga kuhinja veseli, bo lahko šel tudi na to ali ono našo župnijo za hišnega oskrbnika in pomagača v župnišču.

Pomagajte, pišite na predstojništvo v Lemont.

Najboljšo garancijo zavarovalnine

jamči vam in vašim otrokom

**KRANJSKO-
SLOVENSKA**

**KATOLISKA
JEDNOTA**

NAJSTAREJŠA SLOVENSKA PODPORNNA ORGANIZACIJA V AMERIKI

ki posluje že nad 46 let.

PREMOŽENJE: \$4,400,000.00

ČLANSTVO: 48,500

SOLVENTNOST KSKJ ZNAŠA 119.80%

Če hočeš dobro sebi in svojim dragim, zavaruj se pri najboljši, pošteni in nadsolventni podporni organizaciji Kranjsko-Slovenski Katoliški Jednoti, kjer se lahko zavaruješ za smrtne, razne poškodbe, operacije, proti bolezni in onemoglosti.

K. S. K. Jednota sprejema pod svoje okrilje moške in ženske od 16. do 60. leta; otroke pa takoj po rojstvu in do 16. leta.

K. S. K. Jednota izdaja najmodernejše vrste certifikate sedanje dobe od \$250.00 do \$5,000.00.

K. S. K. Jednota je prava mati vdov in sirot. Če še nisi član ali članica te mogočne in bogate katoliške podporne organizacije, potruđi se in **PRISTOPI TAKOJ!**

GLAVNI URAD:

351-353 NO. CHICAGO STREET,

JOLIET, ILLINOIS